

Вестник за човека и природата

РОДОВО ИМЕННИЕ®

ГОДИНА II, БРОЙ 9 (18)
27.II.-5.III.2006

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ЦЕНА 0.50 ЛВ.

ХОРА, ВЪРНЕТЕ СЕ ПРИ ЗЕМЯТА!

Нели ДИМИТРОВА

Немислимо е да бъдеш до земята и да бъдеш лош човек! Дори и сега да се завърнеш, не ще бъде късно. Тя ще те посрещне, ще ти се отблагодари. Дори да те изпълва гняв, докоснеш ли земята, докоснеш ли цветята, легнеш ли си на тревата премалял, не може да не ти олекне. Не може да не се стопи гневът ти, да не се напълнят очите и мислите ти с неџа.

Виж мравчицата, колко е мъничка, а как се труди. За оцеляването си се бори, но колко е предвидлива и пестелива. Бърза да прибере зърното на сухо и топло – за да не поникне, не когато трябва: нали не трябва да измръзне и изгние.

Толкова ме боли за

младите, за нашите деца. От добър сой са произлезли, но своите деди не познават. Инак не биха се срамували от тях. Не знаят своята история, че срамно било да сричат: *Аз съм българче, обичам нашите планини зелени. Българин да се наричам, първа радост е за мене.*

Саксийни цветенца са те, отгледани в парник... Защо забравихме, че тези майки, баби, дядовци и прадеди по целия свят са насыяли своите семена. Дори тези китеници, килими и тъкани черги, къде ли ги няма по света. Защо ли радват чужди хора? Защо ги же-

лят в домовете си?

Когато житото не са торили с химикали.

Когато малкият човек е пил млекце без консерванти.

Когато е заспивал омаян в дъхави ливади или полушвани от ветреца в люлката под стобора.

Когато се е надбягвал с кошути, козички, кончета, агънца игриви и се е събуждал от истинската зора.

Тогава не го е глождила омраза в душата.

Когато малкият човек е гушал кученце със счупено краченце и проронвал е сълза от жалост, когато пиленце с крилце недоразвито, намирал е под гнездото, когато се е опитвал несигурно да се катери, за да го сложи в гнездото. **На стр. 7**

В ТЪРСЕНЕ НА АТЛАНТИДА

Колумб открива западния път за Индия – така се обявява официално, така смята и самият Колумб. Постепенно обаче пред мореплавателите започва да се очертава голямата и неочаквана истина, че от другата страна на Атлантика не се намира познатата Индия и страните на Изтока, а непознатият Нов свят. Загадъчен и тайнствен свят, пълен с неизвестности и приказни богатства... с грабежа на които се залавят испанските конкистадори. С огън и меч са разрушени древни градове, храмове и крепости.

След грабежите и войните, след безкрайните походи в търсене на нови богатства завоевателите нямат време да мислят все пак кого грабят, откъде се е взел този нов, непознат свят.

Затова пък в Европа мнозина започват да се вълнуват от тази мисъл. С всяка година, с всяко десетилетие се очертават контурите на непознатата земя от-

вд океана, върху картата се появяват нови страни и градове. Колко естествено е да се съпоставят разказът на Платон за могъщата държава на атлантите и Новият свят, намиращ се отвъд „Херкулесовите стълбове"! Няма нищо удивително, че през 1530 г. италианският поет, лекар и философ Джироламо Фракастро вече прави подобно съпоставяне. След пет години двама испански хронисти, Оведо ди Валдес и Агустин де Сарате, независимо един от друг отново стигат до същата мисъл.

Наистина, не всички са съгласни с това. Испанският хронист Хосе де Акоста категорично опровергава колегите си. А епископ Диего де Ланда, живял дълги години в страната на маите, с подигравка пише за тези предположения. Но решителният удар върху привържениците на теорията „Атлантида в Америка" нанасят самите атлантолози.

На стр. 12

Валерия ХРИСТОВА

Можеше да озаглавя размишленията си и „дао". „Дао" звучи по-екзотично, по-мистично, по-интригуващо, но в съзнанието си аз не наричам пътя „дао". Дао не предизвиква образи у мен. Съвсем различно е с „пътя". Нека да походим заедно по ПЪТЯ!

Звучите, ароматите, багрите, усещанията на пролетта са изпълнили пространството около мен и в мен. Седя на полянката на долмена и мисля за хората, построили и използвали този мегалит. Ако пред мен застане някой от тях, какво ли би ми казал, бих ли го разбрала? Чудя се каква ли информация са искали да запазят за поколенията.

Изведнъж в съзнанието ми изскочи: „За полета на майския бръмбар."

Чак се стреснах от собствената си мисъл. Вярно, че наоколо прелитаха бръмбарчета, но да свързвам жуженето им с мъд-

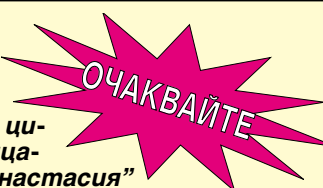
ростта на прадедите ни, беше прекалено. И отново мисъл: „За пътя." Полета – пътя! – все движението на някого по нещо.

Всъщност какво знам аз за полета на майския бръмбар? Май нищо със сигурност.

На стр. 10

Очаквайте В най-скоро време на книжния пазар Втората книга на издателската къща "Новата цивилизация" от поредицата на "Библиотека Анастасия" - "ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков.

Телефон за заявки:
02/962 16 87, 088/869 33 59
www.rodovo-imenie.org

ISSN - 1312-7063

В каталога на РП нашият номер е **618**

Цените остават непроменени!

Слънчевата печка, за разлика от слънчевия колектор и фотоклетките, използва директно слънчевата топлина. Състои се от огледала или отражателни повърхности, концентриращи слънчевата топлина в една точка.

Има три основни вида слънчеви печки

Тип кутия - преимуществото им е бавното и равномерно приготвяне на голямо количество храна. Състоят се от наклонени към слънцето повърхности. Отстрани се

слагат отражатели. Панелни - няколко плоски панела концентрират слънчевите лъчи в съд увит в полиетилен или поставен под стък-

части от сфера, които концентрират светлината в основата на съда. Преимуществото им е бързината на готвене - както при обикновената печка. Неудобство е че непрекъснато трябва да бъдат направлявани да гледат към слънцето. Могат да предизвикат пожар и да повредят очите, ако не се работи внимателно.

Първата слънчева печка е изобретена през 1767 година от швейцарският натуралист Хорас де Сосър. В настоящия момент повече от 100 000 печки се ползват в Индия и Китай. **На стр. 4**

(Продължение
от миналия брой)

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ЕДНА

Има и друг метод за приготвяне на капсули. От начало семената на ориза се накисват във вода за няколко часа. Семената се изваждат от водата и се смесват с влажна глина, като се разбъркват с ръце или крака. След това глината се пропуска през телена мрежа (за пилета), за да може да се раздели на малки камъчета. Камъчетата трябва да бъдат леко изсушени за ден или два дотогава, докато не се търкалят с лекота в дланите. В идеалният случай в една капсула трябва да има едно семе. За един ден могат да се направят достатъчно капсули, за да се засеят 1-2 хектара.

В зависимост от условията, аз понякога слагам в капсули и семената на други зърнени култури и зеленчуци преди засяването.

От средата на ноември до средата на декември е добро време за да се разпръскат капсулите със семената на ориза между младите растения от ечемик и ръж, но те може също така да се разпръскат и през пролетта. (Оризът се засява в количество 20-40 кг/ха. Към края на април мистър Фукуока проверява израстването на засятите през есента семена и разпръсква, ако трябва, още капсули.) Тънкия слой от кокоши тор се разпределя по повърхността на полето, за да се ускори разлагането на сламата. С това завърш-

ват посевите за тази година.

През май се събират зимните зърнени култури. След овършаването цялата слама се разпръсква по полето.

След това полето се залива с вода за седмица или десет дни. Това отслабва плевелите и детелината и дава възможност на ориза да израсте през сламата.

През юни и юли за растенията е достатъчна само дъждовната вода, а през август веднъж седмично пропускаме през полето прясна вода, но не й даваме да остава на

повърхността на почвата. А скоро следва и събирането на урожая.

Такъв е годишният цикъл за отглеждане на ориз и зимни зърнени култури в натуралното земеделие. Засяването и събирането съвпадат така тясно с естествените процеси в природата, че можем по-скоро да ги възприемем като естествени процеси, отколкото като селскостопански технологии.

За един фермер посяването и разхвърлянето на сламата за площ един хектар отнема само един – два часа. С изключе-

/Въведение в натуралното земеделие/

ние на работата по събирането, за грижата за посеви от зимни зърнени култури е достатъчен един човек, а двама или трима души могат да изпълняват цялата работа, необходима за отглеждането на ориза, като използват само традиционните японски оръдия на труда. Навярно не съществува по-лесен и прост начин за отглеждане на зърнени култури. Той не включва никакви операции, освен разпръскването на семена и разполагането на сламата, но на мен ми трябваша тридесет години, за да достигна до тази простота.

Този метод на земеделие е разработен в съответствие с природните условия на японските острови, но аз мисля, че натуралното земеделие може да бъде водено също така в други райони и да бъде използвано за отглеждането и на други местни култури. В тези места, където водата не е така достъпна, например в горските райони, е възможно отглеждането на ориз или други зърнени култури, такива като гречка, сорго или просо. Вместо бяла детелина в качеството на покривна култура може да се използват други видове детелини, люцерна, фий или лупина. Натуралното

земеделие приема тази единствено възможна форма, която съответства на уникалните условия на всяка отделна местност.

При прехода към този вид земеделие на първо време може да бъде необходимо да се направи някакво плевене, да се добави компост и да се направи подрязване на дърветата, но с всяка година тези мероприятия трябва постепенно да се намаляват. В крайна сметка, най-важният фактор – това не е техниката на отглеждането, а по-скоро, състоянието на съзанието на фермера.

ЗЕМЕДЕЛИЕ И СЛАМА

Разпръскването на сламата може да се счита като достатъчно важно мероприятие, но за моя метод на отглеждане на ориз и зимни зърнени култури – това е едно от основните мероприятия. То определя всичко – плодородието, прорастването, заплевяването, защитата от врабци, водния режим. И в практиката, и в теорията използването на сламата в земеделието е решаващият фактор. Но не е така лесно да бъдат убедени хората в това.

РАЗПРЪСКВАНЕ НА НЕНАРЯЗАНА СЛАМА

Изпитателният център на префектура Окаяма сега изпитва метод за пряко засаждане на ориз на 80% от своите полета. Когато аз им предложих да разпръскват ненарязана слама, те очевидно, са сметнали този метод за неправилен и направих експеримент, като я нарязали с механични резачки. Когато преди няколко години отидох да погледна тези изпитания, аз видях, че полетата са разделени на три части. На първата използват нарязана слама, на втората използват ненарязана и на третата – изобщо не използват слама. Това е именно изпитването, което аз съм правил в продължение на дълго време, и тъй като ненарязаната слама работи най-добре от всичко, аз препоръчвам да се използва точно такава.

Мистър Фуджи, преподавател от Ясукското Висше селскостопанско училище в префектура Симане, искаше да използва прякото засяване и дойде да разгледа моята ферма. Аз му предложих да разпръсква по полето ненарязана слама. На следваща година той се върна и разказа, че

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, КОИТО ВЛИЯТ БЛАГОТВОРНО НА ХОРАТА. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци - пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумоленето на листата на дърветата - помагат за положителното въздействие.

ното общество, в което ти живееш, би могло да разбере много неща чрез общуването с растения, които са засадени на вилите. Именно на вилата, където познавах всеки участък от посева си, а не огромните и безлични полета, по които пълзят чудовишни и безмислени машини. Хората се чувстват по-добре, когато работят на вилите си и на много от тях това е удължило живота. Те стават по-добри. И именно тези вилни летовници могат да помогнат на обществото да осъзнае пагубния път на технокрацията.

- Анастасия, дали това е така или не, сега не е важно. Ти какво общо имаш с всичко това? В какво се изразява твоята помощ?

- Анастасия, дали това е така или не, сега не е важно. Ти какво общо имаш с всичко това? В какво се изразява твоята помощ?

Тя ме хвана за ръката и ме повлече към тревата. Лежахме на тревата

по гръб с дланите нагоре.

- Затвори очи, отпусни се и се постарай да си представяш това, което ще казвам. Сега с помощта на моя малък лъч ще намеря на разстояние някого от тези хора, които вие наричате вилни летовници.

Известно време тя мълча и после тихо заговори:

- Възрастна жена разваря марля, в която са навлажнени семена от краставица. Семената вече силно са пораснали и се виждат малките кънове. Тя взима едно от семенцата в ръка. Ето, аз й подсказвах, че не трябва така да ги накисва, защото къновете се деформират при посаждането и тази вода не е много подходяща за захранване, семенцето ще боледува. Тя си мисли, че сама се е досетила за това. Да, отчасти това е така, аз само мъничко й помогнах да се досети. Сега тя ще сподели мислите си и ще разкаже за това и на други хора. Малка работа е свършена.

Анастасия ми разказваше, че моделира в съзнанието си всевъзможни ситуации за работа, почистване и взаимодействие – както между хората, така и в отношенията на хората с растенията. Когато моделираната от нея ситуация е най-близка до действителността, се установява контакт, при който тя може да вижда човека, да чувства от какво е болен и какво изпитва. Тя сякаш влиза в съзнанието му и споделя своите знания. Анастасия разказваше, че растенията реагират на чо-

века, могат да го обичат или ненавиждат, да влияят положително или отрицателно на неговото здраве:

- И тук имам много работа. Аз се занимавам с вилните участъци. Летовниците пътуват към своите вилни места при своите посеви като при свои деца, но за съжаление техните отношения са интуитивни. Те все още не

са подкрепени от яснотата на съзнанието за истинското предназначение на т а з и връзка.

Всичко, всичко на Земята – в с я к а тревичка,

всяка буболечка са създадени от човека. Множеството лекарствени растения са потвърждение за това. Но човекът от вашия свят знае твърде малко, за да се възползва от предоставените му блага. Да се възползва напълно.

Аз помолих Анастасия да ми даде конкретен пример за ползата от осъзнатото общуване, който да може да се провери практически, да може да се види и да се подложи на научни изследвания. Анастасия се замисли за малко, след

това изведнъж засия и възкликна:

- Летовниците, моите любими летовници! Те всичко ще докажат, ще покажат и ще озадачат вашата наука. Ами да, как не съм се сетила досега за това и не съм го забрала?

Породилата се идея предизвика в нея бурна радост.

Нито веднъж не видях Анастасия тъжна. Тя бива сериозна, замислена и съсредоточена, но най-често радваща се на нещо. Този път тя се радваше бурно – скочи, запляска с ръце и ми се стори, че в гората стана по-светло, че гората се задвижи и започна да й отговаря с шумоленето на корените на дърветата и с птичите гласове. Тя започна да се върти като в танц. След това цялата сияеща седна до мен и каза:

- Сега ще повярват! И това са те, моите мили вилни летовници. Те ще ви обяснят всичко и ще ви докажат.

Аз се опитах бързо да я върна към прекъснатия разговор:

- Съвсем не е задължително. Ти заявяваш, че всяка буболечка е създадена за благо на човека, но как ще повярват на това хората, които с отвращение се взират в пълзящите по кухненските маси хлеббарки? Те какво, също ли са създадени за благо?

(Слегла)

(Продължение
от миналия брой)

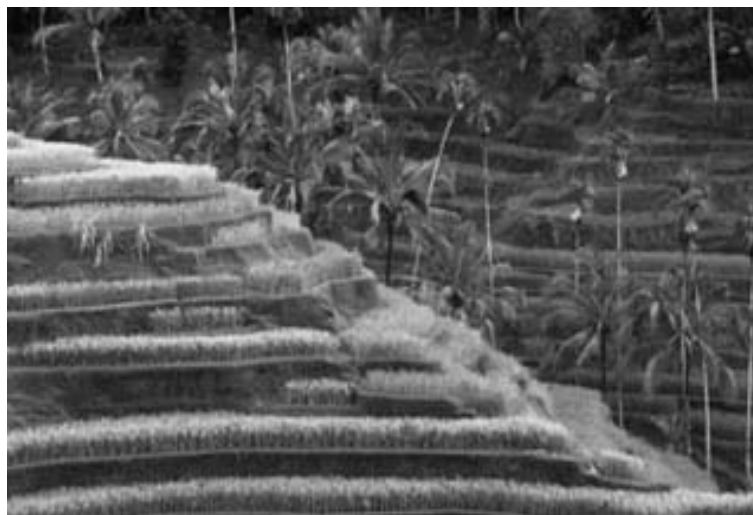
Нейните любими летовници

Анастасия ми разказваше много и увлечено какви възможности могат да се открият за хората, които контактуват с растенията. Изобщо темите, на които Анастасия говори с особен трепет, въодушевление и сякаш с някаква влюбеност, са възпитанието на децата и вилните летовници. Ако ви разкажа всичко, което тя казва за вилните летовници и какво значение им придава, то би следвало пред тях всички да стоим на колене. Направо невероятен! Тя смята, че те са ни спасили от глад и сеят добро в Душите и възпитават обществото на бъдещето. И освен всичко тя още се и опитва да доказва и аргументира:

- Разбираш ли, днеш-

СЛАМКА

опитът е бил неуспешен. Изслушвайки внимателно неговото съобщение, аз разбрах, че той е разпръсквал оризовата слама равномерно и акурратно, като градинска покривка. Ако се прави така, то семената на ечемика изобщо няма да пораснат. Същото е и със сламата от ръж и ечемик. Ако тя се разстила на много равен слой, то на филизите на ориза ще им бъде трудно да пробият през него. Най-добре е просто да се разстила сламата на около така, като че ли тя е паднала естествено.

Оризовата слама работи добре като покритие за зимните зърнени култури, а сламата на зимните зърнени култури работи като най-доброто покритие за ориза. Аз

искам това да бъде добре разбрано. Ако се разпръсква по полето свежа оризова слама, то младите растения на ориза могат да бъдат заразени от някои специфични за тази култура болести, чиито причинители се намират в свежата слама. Тези болести на ориза не се разпространяват върху зимните зърнени култури. Свежата оризова слама е безопасна за други зърнени култури, така както сламата от гречка и сламата от други видове зърнени растения може да бъде използвана за ориза и гречката. По същата причина прясната слама на зимните зърнени култури, таква като пшеницата, ръжта и ечемика, не може да бъде използвана като покритие за другите зимни зърнени кул-

тури, тъй като служи като източник на болести.

Цялата слама и плява, които остават след овършаването на реколтата, трябва да бъдат върнати на полето.

СЛАМАТА ОБОГАТЯВА ПОЧВАТА

Сламата поддържа почвената структура и обогатява почвата, така че химичните торове стават ненужни. Но този ефект се проявява само при условието, че е изпълнен принципът "отказване от разораването". Моите поля навярно са единствените в Япония, които не са били разоравани в продължение на повече от двадесет години, и въпреки това, качеството на почвата се е подобрявало с всеки сезон. Аз бих могъл да кажа, че горният слой, обогатен с хумус, през тези години се е увеличил до дебелина повече от 10 см. Процесът основно е резултат от това, че в почвата се е връщало всичко, което е израснало на полето, с изключението на зърното.

НЯМА НЕОБХОДИМОСТ ДА СЕ ПРАВИ КОМПОСТ

Няма необходимост да се прави компост. Аз не казвам, че на вас съсем не ви е нужен ком-

пост. Трябва само да избягвате трудоемките операции при неговото приготвяне. Ако сламата се остави да лежи на повърхността на полето през есента и пролетта и се покрие с тънък слой кокоши или пачи тор, то тя ще се разложи напълно за шест месеца.

За да приготи компост по обичайния начин, фермерът работи като луд под жаркото слънце, нарязва сламата, добавя вода и глина, смесва компостна купчина и я превозва в полето. Той преминава през всички тези изпитания, тъй като си мисли: "Това е най-добрият начин". С голямо удоволствие бих видял хора, които разхвърлят по своите полета слама и плява или дървесни стружки.

Пътешествайки по железопътния път Токайдо в Западна Япония, аз забелязах, че фермерите не използват цялата слама. Те следват указанията на експертите, които препоръчват определени норми за нанасяне на слама на единица площ. Но защо експертите не кажат, че трябва да се върне цялата слама в полето? Гледайки от прозореца на вагона, аз можех да видя фермери, които нарязваха и разпръскваха по полето около половината от цялото количество слама, а останалата част оставяха на края на полето да гние под дъжда.

Ако всички японски фермери започнеха да връщат цялата слама на полето, то резултатът би бил огромно количество компост, върнат на земята.

На 19.03.2006 г. в гр. София ще се проведе Учредителното събрание на Българска Родна Партия. На Учредителното събрание ще бъдат избрани ръководни и контролни органи на партията и ще бъдат гласувани проекто-програмата и уставът на БРП. Поканват се всички, които приемат идеите за изграждане на екообщество, изложени в книгите на Владимир Мегре за Анастасия, и учредителната декларация, да присъстват на Учредителното събрание.

УЧРЕДИТЕЛНА ДЕКЛАРАЦИЯ

Принципи и цели на политическата партия

Българска Родна Партия (БРП) е политически инструмент на гражданското общество в Република България.

1. Нашата родна планета Земя е материализирано проявление на мисълта на Твореца.

2. Като любящ баща Бог е създал човека по свой образ и подобие, осигурил му е прекрасна природа, сред която да живее и го е надарил с възможността да твори.

3. Консуматорското общество обаче, насочено към безкрайно натрупване на пари и материални блага с цената на разрушаване на човешкото здраве и околната среда, неумолимо ни тласка към планетарен апокалипсис – хуманитарна и екологична катастрофа с невиждани размери. Налице са първите белези за нея: нарушаването на озоновия слой и неблагоприятните промени в климата. Под заплаха е бъдещето на планетата и децата ни.

4. Основната програмна цел на БРП е възвръщането на България – създаването на условия за свободен и щастлив живот на българските граждани, съхраняването любовта завинаги в семейството и опазването на природните богатства и красоти на Родината за бъдещите поколения. Нашият идеал е преходът от консуматорско към екообщество, това ще е духовна еволюция, изменяща приоритетите и ценностната система и осигуряваща на човечеството живот в хармония със законите на природата.

5. Ние декларираме необходимостта от реализирането на програма за изграждане на екоселища, съставени от родови владения: участъци земя с размер от 10 до 20 декара частна собственост на семейство, живеещо на тази територия. Основно отличие на родовото имение е в създаването на компактен участък земя, в който освен жилище, стопански постройки, овощни насаждения и водни площи е интегрирана и собствена природна горска паркова част, която се явява основа на самовъзстановяваща се екосистема. Границите между съседните имения се формират от живи огради – пояс от гъсто засадени бодливи храсти, които осигуряват естествена защита срещу ветровете и способстват за поддържането на благоприятен микроклимат в екоселището. Площта и формата на всеки участък не са случайно подбрани, а са съобразени с възможността за изграждане на такава устойчива саморегулираща се екологична система, реализирана на принципа на симбиоза между човека и природата, която ще осигурява чиста вода, въздух, биологична храна и по-голямо финасово благополучие. В резултат на индивидуалните залесявания ще се измени и озелени цялата планета и екологичната катастрофа ще бъде избегната.

Правото на придобиване на родово имение ще има всеки български гражданин, който съзнателно и убедено направи своя избор да се върне към природосъобразен начин на живот, без дискриминация по пол, възраст, етническа и религиозна принадлежност.

На безимотни граждани и възпитаници на домовете за деца без родители, които декларират желание да се включат в екоселища, държавата трябва да осигури безплатно оземляване за сметка на държавни и общински поземлени фондове.

6. За екоселищата ще се въведе специален данъчен статут: земята на родовото имение, постройките и съоръженията върху нея, както и произведената продукция ще бъдат освободени от всякакви данъци и налози.

7. Частната собственост на родовото имение ще създаде база за получаване на основните естествени средства за задоволяване жизнените потребности на човека: храна, жилище, топлина. Защото Творецът е създал всички необходими естествени материали и самовъзобновяващи се средства, с които човечеството благополучно да осигурява своето съществуване. Хората няма да са принудени да продават своя труд, за да оцелеят. Ще са икономически независими, няма да могат лесно да се манипулират и да се държат в подчинение от властимащите.

8. Така екоселищата ще станат основа за ново социално устройство и ще осигурят прехода от консуматорско към духовно-развито екообщество, където хората, освободени от култа към парите, ще живеят щастливо в любов и хармония с природата. И тогава, когато престанем да нарушаваме законите на Твореца, човечеството ще се върне отново в изгубения Земен Рай.

ИНИЦИАТИВЕН КОМИТЕТ

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИТЕ

ЗДРАВЕЙТЕ ПРИЯТЕЛИ!

Искам да ви поздравя и пожелаая здраве, любов и светлина! Много слънчеви усмивки и настроение! Казвам се Катя Николова, от град Горна Орховица, и ви изпращам две копия на мои графики за вестника "Родово имение".

Продължавайте вашето дело, то носи много радост и топлина на вашите читатели!

С уважение: Катя

Рисунки Катя Николова

Здравейте, искам да ви поздравя за чудесния вестник! Имам всички броеве и смятам, че се справяте много добре. Беше крайно време на пазара да се появи подобно издание, което да предлага на читателите си нещо наистина смислено.

Пожелавам ви от все сърце да не се предавате пред трудностите и да се превърнете в най-четения седмичник!

Благодарение на вашето издание се сдобих с книгите "Точното време" и "Слънчева енергетика за хората от 21-ви век" – четива не само любопитни, но и изключи-

телно полезни в нашето забързано ежедневие, което все повече лишава хората от възможността, а в последствие и от способността да мислят.

Много ми допаднаха и включените статии от книгата "Кирпичената къща", но за съжаление не мога да я намеря никъде по книжарниците. Бихте ли ми дали някаква информация за това къде мога да я намеря?

Благодаря предварително!

С пожелания за успех
Невена СТОЯНОВА

Г-н Панчев,

Датата за учредяването на родната партия не е подбрана удачно, защото с нея ще лишите учителите от провинцията от участие. Направете събирането през пролетната ваканция на учениците. Направете подлистник към вестника с програмата и проектоустава на партията, за да дойдат хората подготвени. За предпочитане е да се разчита само на българско представителство - всичко отвън може да отблъсне хората.

Това са моите препоръки.
Желая успех на екипа ви!

Елка Минчева - Силистра

Перманентна култура

Патрик ВАЙТФЕЛД

Идеята за пермакултура не е нова. В много части на света има хора (например населението на щата Керала в южна Индия или племето чага в Танзания), които отглеждат градини, сходни по строението си на естествената гора. Дърветата, лозята, храсталациите, тревите и овощните дървета растат заедно като в гора. Тази структура, наричана в пермакултурата "редовост", позволява на градините да бъдат много по-продуктивни, отколкото овощните и зеленчукови градини взети поотделно, тъй като няколко култури израстват едновременно на едно и също място. Такива градини осигуряват на хората цялата необходима храна, голяма част от лекарствените и растителни влакна, а също така позволяват да се продава това-онова и всичко това на неголям участък земя. Думата "пермакултура" е била създадена от двама австралийци, Бил Молинсън и Дейвид Холмгрен, когато през 1978 г. издали книгата под заглавие "Пермакултура – 1" (очаквайте книгата в най-скоро време от издателство "Новата цивилизация"). Бил носил тази идея в себе си много години. Значителна част от живота си той прекарал в гората, където се трудел и като лесничей, и като учен: именно там у него се зародила тази мисъл. Той наблюдавал гората, разбрал как живее тя и си казал: "Мога да направя нещо подобно".

През 60-70-те години Бил, както мнозина от нас, започнал да разбира, че съвременната култура се движи в задънена улица и най-вероятно към гибел. Той се опитвал да протестира, уповавайки се на това, че тези, които управляват света ще оправят положението, но скоро осъзнал, че с протести няма да постигне нищо. След като се убедил, че истинските промени се извършват отдалече нагоре, а не обратното, той престанал да протестира, прибрал се вкъщи и се заел с градинарство. И така се родила пермакултурата.

Пермакултурата предполага, че трябва да вземем делото в свои ръце, че сме длъжни да променим своя собствен начин на живот, а не да искаме това от другите. Това не означава, че политическата дейност е чиста загуба на време. Има много въпроси, които се решават на политическо ниво, и вероятно така ще се решават и в обозримо бъдеще. Ние сме длъжни да се стремим към това, нашата първа реакция по всеки проблем да не е "Какво трябва да

се направи?", а "Какво можем да направим?".

Чувство за етика

В съвременното стопанство, включително и селското стопанство, напълно отсъства такова понятие като етика. Ако задачата е належача, захващаме се с нея, а етическите съображения могат да бъдат приложени по-късно, за да бъдат избегнати най-лошите ексцесии. Бъдещите последици от сегашните действия почти не се вземат под внимание.

При пермакултурата има етична основа и тя може да бъде изразена с три понятия: грижа за Земята, грижа за човека и ограничаване.

Грижата за земята може да се разглежда като "просветен егоизъм", признаване на необходимостта да опазим земята, всичките нейни живи системи, тъй като от

можели напълно да се обезпечат единствено за сметка на изнурителния труд на голяма част от хората. Става дума не за връщане към такова общество, а за замяна както на тежкия труд, така и на природните суровини с разумна организация.

Въобще става все по-очевидно, че е много по-лесно да се намери техническо решение на проблема, отколкото хуманитарно. Ние много добре си представяме как трябва да се промени селското стопанство и промишлеността, за да станат по-доходни. Но какво трябва да се прави с човешките емоции, дори с най-простите от тях като страх и алчност, които реално спъват нашия прогрес? Привържениците на пермакултурата все повече и повече осъзнават необходимостта от грижата за човека, наравно с грижата за Земята, ако искаме да постигнем успех в създаването на устойчива среда на живот. Оттук произхожда всичко: от усвояване на уменията да общуваме и да се изслушваме един друг, до проектирането на градове, които биха отговорили на потребностите на човека.

И най-накрая, трябва да ограничаваме себе си. Нашата земя не е безкрайна, така че апетитите ни също трябва да имат граници. Колкото и да преработваме суровините вторично, колкото и да си купуваме "екологично безвредни" продукти, ние никога няма да можем да намерим изход от създадената ситуация в сегашното потребителско общество. В днешно време не съществува друг изход, освен рязкото съкращаване на потреблението на невъзстановимите природни ресурси.

В съвременната икономика почти всичко се произвежда от невъзстановими природни ресурси, например хранителните продукти. Възобновяемите ресурси, такива като дървесината, при съвременното потребление се изразходват много по-бързо, отколкото се възобновяват.

Ако попитате за какво си струва да се живее, то болшинството ще ви отговорят, че това далеч не са материалните блага, а и такива нематериални "неща" като любов, приятелство, за които не са нужни ограничения! Осъзнаването на това, че земните ресурси не са безгранични, може да ви помогне да се освободите от непрекъснатата борба за увеличаване на материалните блага и да ви даде повече сила и време за това, което наистина е важно.

Превод
Росен МИНКОВ

тях зависи ще оцелеем ли или не. Но на най-дълбоко ниво това е разбирането, че Земята представлява един жив организъм и ние, хората, се явяваме негова съставна част, точно така както всички растения и животни, и че те имат не по-малко право на оцеляване и развитие, отколкото ние.

Затова защитата на всички останали неусвоени земи трябва да стане за нас една първостепенна задача. Човекът на пермакултурата е много по-дружелюбен към земята, отколкото човекът, създаден от съвременното селско стопанство и промишленост. Само че пермакултурата не призовава да превърнем целия свят в екосистема от ядливи растения. Това далеч не е така. С помощта на пермакултурата ние можем да повишим продуктивността на земята дотолкова, че да се възползваме само от една малка нейна част и да оставим голямата ѝ част недокосната.

Грижата за човека е също така важна, както и грижата за Земята. В миналото е имало такива човешки общности, които

"Аз ще пренеса хората през времето на тъмните сили. Аз съществувам за тези, за които съществувам."

Анастасия

НА АНАСТАСИЯ

Вестителка на Новата епоха, посланица на мъдрата Вселена - тя дойде тук с мисия висока: да сочи път - надежда и спасение.

От руската тайга да бликне светлината, да облее всички континенти - да озари, да преобрази Земята в градина цъфнала, Божествена.

Човекът да намери своята същност - на Природата езика да си спомни. Природата е родната му къща, пълна с любов, с благодат огромна.

Да посади цветя, дървета, жито, да работи с обич, вдъхновение, душата си човешка да насити с чистота, с радостно вълнение.

Божественото слово да разбира в Битието цяло възплътено, богатствата велики на Всемира умът му да открива, да ги взема.

Светът да се изпълни с нови хора, с нова мисъл, творчество и вяра. И Слънцето усмихнато отгоре, обновената планета да огрява.

НА ПИСАТЕЛЯ ВЛАДИМИР МЕГРЕ

Четеме с трепет, преживяваме върховно, пълни с благодат - аз и вие - книгата голяма и съдбовна: "Кедрите звънтящи на Русия".

Иванка Стамова,
Любимец

СЛЪНЧЕВА ПЕЧКА

От стр 1

В Кения повече от 5000 семейства имат слънчеви печки.

Максималната температура, която може да достигне печка тип кутия с един отражател е 150°C. Но толкова високи температури не са необходими. Печката може да готви добре и ако температурата достига до около 90°C. По-високите температури са необходими, за да стане храната по-бързо. Някои хора предпочитат да готвят на по-ниски температури. Те използват удобството храната да се готви докато са на работа. В кутия с един отражател, когато храната

стане готова, тя остава топла и не изгаря. Имайте в предвид, че на повече от 100°C, водата започва да се изпарява и по-високата температура използвана в печките е за по-бързо сготвяне.

Печките тип кутия с един отражател не е необходимо да се въртят, освен ако не готвите боб за което трябва 5 часа. Панелните трябва да се въртят, тъй като страничните отражатели могат да скрият съда. Параболните най-трудно се държат на фокус. Те трябва да се завъртат на 10-30 минути, в зависимост от фокусното разстояние.

Картонът е много добър материал за слънчева печка, освен ако не ви е необходима печка, която да може да оставите и на дъжд. С картонена печка се работи леко и се поддържа висока температура. Удобна е и за походи сред природата.

Показаният вариант е най-лесен за направяване. Това е печка от панелен тип, направена с няколко огъвания на сенник за кола.

Красимир НОТЕВ

БИОЛОГИЧНОТО ЗЕМЕДЕЛИЕ В БЪЛГАРИЯ – РЕАЛНОСТ И ПЕРСПЕКТИВИ

Това бе темата на проведения на 07.02.2006 г. в хотел "Санкт-Петербург", Пловдив семинар.

"Оранжеви Гимел II" ЕООД, сдружение за екологични решения "Агролинк" и агенция за контрол и сертификация на биологично производство "Балкан Биосерт" бяха организатори на семинара.

Зала "Дружба" на хотела трудно събра желаещите да се запознаят с проблемите на биологичното земеделие и перспективите за неговото развитие в нашата страна.

От името на организаторите участниците бяха приветствани от Зорница Бонева - "Оранжеви Гимел".

Господин Пенев и А. Христов предложиха изключително полезна информация за предлаганите от "Гимел" вносни биологични препарати и торове, които са сертифицирани и приложими за производство на биологични продукти по Наредба 22 на

МЗГ. Обстойно се изясни цялата технология на тяхното прилагане в производството. Тервел и Борил, представители на "Енза Заден" България представиха така дългоочакваните и необходими за биологичните фермери биоагенти и семена, предимно внос от Холандия, но придружени с необходимите сертификати.

Агенцията за контрол и сертификация "Балкан Биосерт" беше представена лично от директора Гергана Ненчева, а К. Кунчев обясни технологията на кандидатстване за сертификат от биофермерите.

Принципите, философията на биологичното (органично) земеделие и различията му с конвенционалното в много точна презентация бяха представени от доктор Светла Николова - председател на сдружение "Агролинк".

Професор д.с.н. Георги Нешев от АУ Пловдив представи новия биоло-

гичен препарат триходермин и неговата роля за обеззаразяване на почвата от патогени и вредители.

Последната, но много важна за страната ни тема бе представена от Милена Николова - МЗГ.

Сбито и ясно г-жа Николова ни зарадва с така дългоочаквания национален план за развитие на биологичното земеделие 2006-2013 г.

Разясниха се петте стратегически цели и задачите към тях, със съответните бюджети. Особено важна бе и информацията за очакваната публикация на актуализираните най-после наредби за биологично земеделие и животновъдство.

Да се надяваме, че този семинар е добър предвестник на надеждите за нещо повече от дългогодишни общи приказки за развитие на биологичното земеделие в нашата страна.

Димитър СТОЯНОВ,
биодинамичен фермер

Андрей УКОЛОВ

На 6-и август решихме да посетим имението "Родное" във Владимирска област. Помежду ни обаче битуваше названието "Молчановка", по името на неговите основатели и двигатели Анатоли и Татьяна Молчанови. Ако някъде го прочетете така, не се чудете.

Отдавна се канехме да дойдем тук, а сега имаше и повод - Сергей Короленко, бард, а сега тукашен жител, ни покани на рождения си ден. Но първо искаме да видим как живеят заселниците и как се развива селището.

Получи се така, че първоначално попаднахме в участъка на Ира и Юра, които заедно строяха дом от саман. Благодарение използването на новата технология, също и на формата на дома (кръгъл, 8 м в диаметър), те се превърнаха в местни знаменитости, в които са гостували хора от целия окръг, чак до някакъв кандидат-депутат.

Юра казва, че през последните месеци се е запознал с повече хора, отколкото в целия си предишен живот. На всеки му се иска да види, пипне, разпита или да покаже своята ерудиция. От една страна това положение отвлича стопаните от творческия процес, от друга се появява забележителна възможност гостът да съчетае полезното с приятното и да изпробва всичко сам.

Затова след радостното посрещане на гостите, веднага следва предложението да захвърлим фраките и кринолините и да се включим в процеса на творческото омесване на самана в глинена локва с боси крака и всички други части на тялото, докато се намери оптималната технология.

Убеждават ни, че за известния журналист Валери Хилтунен, който бил тук, оптималната част на тялото се оказал коремът. Освен това в дома, който посещавате, остава вашата приятелска енергия и Юра помоли да си я поделим. На такива предложения трудно се устоява, което се потвърждава и от снимките.

Домът от саман става топъл, здрав и евтин. С употребяваните материали - пясък, глина, добавките и труда, домът расте пред очите ви, при това заедно с изпичането. При строителството е нежелателен дъждът, но тъй като вече умеем да управляваме времето, сега радостно грее слънце.

Трябва да кажем, че запознанството по такъв начин наистина става бързо. За два часа се запознах с десетки хора. Опитайте да попляскате заедно с някого в глината поне десет минути и ще се убедите веднага.

След това отидохме да видим как са се устроили на новото място Сергей и Елена Короленко. Рожденикът го нямаше, някъде с тримата си сина товареше дъски. Станалите деца в семейството, още три, се намираха на участъка. Две от тях заедно с приятели се занимаваха със стопански работи, товареха дъски, готвеха на огъня

Един ден в имението "Родное", или на гости у бардовете

пица с гъби, а третият се занимаваше с лични дела - живееше и опознаваше живота, каквато е и работата на човек на възраст 5 месеца.

При това го правеше с ентузиазъм, както в ръцете на мама, така и самостоятелно.

Въобщо това дете на бардовското семейство постоянно ни изненадаваше. Първо, почти не плачеше, което се счита за нещо неизбежно при децата. Освен от раждането си то пее и радостно си поглежда около себе си. Преди особено ни умиляваше, когато разговаряхме с Елена по телефона и нейният глас се преплиташе с оптимистични песни от типа: "Аз раста, утрото ми се усмихва".

А и какво може да се очаква от човек, който през целия си вътреутробен живот се е хранел със светли песни? Ако в речта му се промъкнат нотки на недоволство, то е само поради това, че не винаги му позволяват да опознава по-добре окръжаващата го свят, например да изучава съдържанието на синята чаша, в която явно токущо е имало нещо, а после се оказало, че всъщност няма нищо. Освен това той доброволно е приел задължението да повишава настроението на другите. И как не, достатъчно е да видиш нацупената му устичка, която после се разтяга в усмивка, сякаш никога не е била нацупена. Като гледаш това румено, загоряло и жизнородно същество, искрено се радваш, че съвременната медицина не се е добрала да него. То се е родило тук, във вана, макар и не в родовото именице.

Водят реален политически живот, помагат на другите и сами правят това, което не може да се купи с пари.

Програмата през този ден е наситена. Покрай

честването на рожденика в клуба на селището Илино бил заплануван концерт на бардове с цел задълбочаване на познанието. Селището съществува не за първа година и си е създадо сред населението добра репутация. И ето, час преди началото (вече приближава полунощ), а Сергей Короленко, главният виновник още го няма.

Елена започва да се притеснява. Накрая пристига малък камион с прицеп, покрит с капак, той се повдига и рожденикът радостно се показва, целува жена си, преоблича се ходо и дава разпореждане. Машината се плъзва между участниците в мероприятията и се насочва към клуба. Пристигаме, както винаги, навреме.

Концертът беше успешен, който е виждал караваната на Слънчевите бардове, той може да си представи атмосферата. Участваха семейство Короленко с различни изпълнения, Ирина Батурлиня, Валери Мурашкин, Олег със съпругата си Елена от Владимир, Андрей от Санкт Петербург, ние с Лариса. Както винаги, най-ударни бяха колективните песни в началото и края на концерта. Имаше много ръкопляскания, а Ирина, която пък акапела, трябваше да изпълни на бис една от своите песни.

Снимаме всичко с нова цифрова камера. И ето отново! Кой най-сетне ще обясни защо винаги на бардовските концерти се появяват летящи балони? Колко дискусии имаше в интернет по този повод. По-рано ги снимахме с обикновен фотоапарат, а сега ги запечатват с последната дума на техниката.

Самите бардове не обръщат внимание на този ефект - тези балони излитат тогава, когато започват да пеят весели песни, и развалят работата на фотографите. Дали това е някаква еманация или нещо друго, няма никакво значение!

Аз, като досаден техничар, безуспешно се опитвам да намеря някаква разумна закономерност в тяхното разположение в кадъра, в тяхното количество, размер и интензивност. Ще кажа едно - тази вечер имах богат улов. Когато всички заселници потеглиха към къщата на

Сергей, всички тези балони просто затъмниха снимката.

Празнуването продължи, имаше около тридесет гости, те дадоха на виновника подаръци, пирогови, даровете на своята земя и т. н. Нагостиха се с картофи в медальон от салатата от треви, пиха чай, също от треви, пирогови, въобще всичко влезе в употреба.

Песните, разбира се, продължиха, но неочаквано се появи незапланирано развлечение. Татьяна Молчанова донесе токущо излязла статия в "Комсомолска правда" за тяхното село и я прочете на глас.

Четенето беше трудно заради обилния кикот. Зрителите се опитваха да преброят "героите".

Статията е написана в "обичайния" стил - за хора, които бягат от цивилизацията, леко лудички, но безвредни. Който иска, може да ги намери.

Присъстващите особено се забавляваха, когато разбраха, че местните жители са станали анастасийци, като правели въздушни и водни бани в езерото в облеклото на Адам и Ева за ужас на порядъчните граждани, и не обръщали внимание на молбите им да не травмират тяхната психика.

В резултат на което анастасийците били набити и позорно избягали. Някой от присъстващите се сети, че идвали някакви репортери, задали един-два въпроса. Но пък, каква реколта бяха произвели от тях!

Четенето на статията се съпровождаше с дружен смях, но по-голяма беше досадата от нечистоплътноста на пишешите братя от такова масово издание.

Общото настроение може да се изрази така: това, че все пак са пуснали статия, макар и в такъв вид, е хубаво, като се има предвид информационната блокада.

Имаше полза и от неотдавнашно предаване по телевизията, в което участваха нашите заселници и Андрей Малахов, и макар че се опитаха да изкарат телевизиите в движението идиоти, зрителите им симпатизираха.

Накрая журналистите ги съжалиха и им пожелаха много блага, тъй като били представители на втората най-древна професия и трябвало да ги пазят (като че ли иначе ще

умрат).

Спомнихте ли си думите на В. Н. Мегре на последната конференция в Петербург. Какво искате, каза той, тези хора след пет минути общуване с вас (те не искат да общуват повече) да възприемат и осмислят вашия днешен миоглед?

После пяхме край огъня до два часа през нощта...

Когато всички си отидоха, каква само тишина настъпи в Молчановка! Нито един техногенен звук - нито от кола, влак, самолет, нито градски реклами! Черният купол на небето, украсен с ярки звезди, покри полето. А през целия небосклон се вижда като ярка следа Млечния път и съпругата ми за пръв път в живота си го забеляза. Тържествено ни гледаха хилядолетия.

Спомнихме си стихчето: "Целият свят е сътворен за теб!". Има един език за общуване с бога. И той е изтъкан от шепота на листата, песента на птиците, грохота на вълните. Божественият език има цвят и аромат. Бог с този език ще даде отговор на всяка молба.

Стояхме в храма, по-висок от който няма!...

Но повече от всичко в селището поразяват хората. Откъде ли не са дошли, какви ли не различни съдби и пътища са се събрали тук! Идва насреща ти непознат човек, отдалече ти се усмихва и иска да се здрависа като добър приятел след дълга раздяла. В кой живот ми се е случвало това? Действително се усещаш сред богове и богини. И това е реалност, тя вече съществува!

Разбира се, не всичко у заселниците е гладко, има трудности - материални и психологически. Но хората са направили своя избор, трудностите се преодоляват чрез труд и желание. Главното е това, че притежават нещо, което липсва на мнозина други - свое пространство на Любовта, творческо състояние и перспектива за безкрайност на живота.

Идващите постоянно питат Анатоли Молчанов: Приемате ли още хора в своето селище, има ли още земя. Той се смее: "Цялата земя е наша, стига само да имате желание". Може би е истина, че за да направиш крачка към мечтите си, просто трябва да я направиш.

Превод от руски
Росен МИНКОВ

доц. д-р Пламен ПАВЛОВ

Другата България' на Волга – от прародителите Кубрат и Котраг към бъдещето

Сприемането на исляма във Волжка България проникват и се налагат арабската писменост и арабо-мюсюлманските културни традиции. Макар да е твърде отдалечена от основния ареал на ислямската цивилизация, България на Волга установява връзки с редица арабо-персийски и тюркски мюсюлмански държави. Страната е представена от мнозина автори - както мюсюлмански, така и християнски, като истинска крепост на исляма. В руските летописи често се сочи мюсюлманската религия на волжките българи, като за тях се използват типичните названия „басурмани“, „сарацини“ и пр. Помнел се е и опитът на Волжка България да привлече към исляма русите (малко преди 988 г.), когато нейни мисионери не успяват да убедят великия княз Владимир I в правотата на Мохамедовата вяра. Религиозното благочестие на българите почти винаги се изтъква от арабските автори, някои от които разказват за посещенията си в джамиите на Болгар. През XIII в. Рубрук пише, че волжките българи „... държат на закона на Мохамед, както никои друг...“. Същевременно в страната съществува относителна религиозна толерантност, в градовете ѝ живее и християнско население. Известен е и един мъченик за християнската вяра - св. Авраамий Болгарски (1 април 1299 г.), който най-вероятно е волжки българин по потекло. Днес неговата памет се празнува не само от Руската (вкл. Чувашката), но и от Болгарската православна църква. В Болгар са открити и арменски надписи, свидетелстващи за наличието на арменска християнска колония в богатия и важен търговски център.

Въпреки големите разстояния волжки българи са

посещавали Багдад, Бухара, Самарканд, далечната Мека. Известно е, че през XI в. „българският емир“ Исхак Ибрахим изпраща голяма сума пари за строителство на две джамии в Хорасан. Българите са даровити строители на мюсюлмански храмове и обществени сгради. Талантът им е познат и в средновековна Русия - през 1230 г. църквата „Св. Юрий“ („Св. Георги“) в гр. Юриев е построена от майстор волжки българин. В руските летописи има сведения не само за високия авторитет на архитектите от Волжка България, но и за износа на обработен камък за строителството на руски православни храмове. През XVI в. волжко-български строители участват в изграждането на Московския Кремъл. Ще отбележим, че Никола Павлов специално отбелязва значението на Кремъл като своего рода знакова парадигма в днешното волжко-българско преемствено отношение с Русия и тяхното бъдеще.

Най-големият културен и религиозен център на Волжка България през XIII-XV в. е Болгар, наричан с основание „Северната Мека“. И днес са сравнително добре запазени някои негови джамии, т.нар. Мавзолей на Челбир, Съдебната палата, Голямата баня и др. Сред тези паметници с широка известност се ползва т.нар. Голямо минаре. Цъфтящият град е разрушаван през 1396 и 1406 г. от ногайския вожд Едигей по заповед на страшния монголски завоевател Тимур (Тамерлан), като през XV в. запада за сметка на новата столица Казан. Старините на Болгар са оценени през 1722 г. от императора-реформатор Петър I Велики, който поставя руините под закрилата на държавата. И днес в „Северната Мека“ на поклонение идват мюсюлмани от Поволжието и Централна Азия.

Красотата, великолепие-

ето и културното излъчване на Болгар вдъхновява поетите на Изтока. Нека цитираме прочувствените слова на дагестанския поет Шах Махмуд: „Град Болгар е така силно желан от сърцето, че и колкото далеко да сме, той винаги стои пред нашия взор. Има поклонници, които само един път са го посещавали, но този, който зърне веднъж Болгар, непрестанно копнее пак да дойде в него. Докато навсякъде цари мрак, в Болгар е само бялсък. Това българско светилище със своите арки и куполи, с бистрите си и животворни води заслужава всеки да го види...“

Неизвестен поет от XV в. възпява любимата си: *Ти си захар от Индия ти си мед от Болгар (...). От Болгар по-блестящи са твоите очи (...). Ах, Болгар! В теб и камъкът има уста! В теб и немият става певец!*

Много са свидетелствата, че Волжка България е притежавала висока и изведствена далеч зад нейните предели духовна култура. Под влияние на големите центрове в Арабския свят и Средна Азия в страната още през IX-XI в. започва да се организира ислямско образование, процъфтяват книжовни и научни средища. Ал Гарнати съобщава, че е чел изгубената днес „История на Болгар“, чийто автор бил кадията Якуб ибн Ногман. През XI-XII в. работят философът Хамид ибн Игрес ал Булгар, теолозите Ахмед ал Булгар и Бурхан-аг-Дин ибн Юсуф. Последният е написал и една книга за лекарствени растения. През XIII в. в арабския Изток е популярен сирийският ботаник и лекар Тадж-аг-Дин ал Булгар (1237 г.), прославен познавач на лечебните растения. Волжка България е имала и своите поети, сред които се откроява Кул Гали, живял през втората половина на XII - първите десетилетия на

XIII в. Добавеното име („тахалус“) „ал Булгари“ е популярно и сред т.нар. татарски учени, поети и философи от XVIII-XIX в. (*Утъз Имани ал Булгари, Шамсетин Булгари, Хасамутдин Муслими ал Булгари* и др.), които по този начин изтъкват своите български корени. Съзнателно не се спирам на нашумелите през последните години „История на Джагфар“ и епоса „Дъщерята на хана“, за чиято автентичност се спори. Тези паметници, които имат изключително важно значение за съвременния волжки българизъм, наистина се нуждаят от допълнителни проучвания, от освободен от емоциите критичен анализ. Дори и най-големите скептици обаче не биха могли да отрекат таланта на техните създатели, както и наличието на определена автентична основа в тях. Така или иначе, въпреки немилостивата съдба и историческите превратности, дори и оскъдното съхранено наследство свидетелства за високата култура на Волжка България - извор на гордост и борбеност за днешните ѝ потомци.

***

Следващият голям период в историята на волжките българи е този на Казанското българско ханство (средата на XV в. -1552 г.). Упадъкът на „Златната орда“ в края на XIV в. води до постепенно разпадане на монголо-татарската „стъпна империя“ на нови държави. През 1361 г. хан Булат-Тимур завладява земите на Волжка България и се превръща във фактически независим владетел. По-късно в Болгар царува Осан (Хасан, Асен?), споменат през 1370-1376 г. Във водовъртежа на събитията през първите десетилетия на XV в. израства т.нар. Казанско ханство. Въсъщност по-точни и прави са онези учени, които не без основание правят извода, че „... от „Златната орда“ отпада Българското ханство известно вече под новото название

Казанско ханство“.

Появата на тази „татарска“ държава обикновено се свързва с Улуг-Мохамед, който превзема Казан през 1437-1438 г.

Макар че първите владетели (*Улуг-Мохамед* и сина му *Махмутек*) са от монголо-татарски произход, държавата в значителна степен наследява традициите на Волжка България от епохата преди завоеванието. Когато разказват за Казанското ханство, руските летописи често отбелязват: „Българите, които се наричат и Казанци, българските князе“, „българските граници“, „българските градове, които са по Волга“, „Казанците, които са старите българи“ и т.н.

Казанското ханство е част от мюсюлманския фронт срещу Московска Русия, като е подкрепяно от Османската империя и васалното ѝ Кримско ханство. Казан е съюзник и с други противници на Москва като Астраханското ханство и Ногайската орда. Въсъщност волжките българи по-скоро са принудени да търсят съюзници срещу агресивните замисли и действия на Москва в източна посока. Русия още от XII-XIII в. има завоевателни стремежи към богатите градове и земи на волжките българи, които временно са преустановени от военнополитическата хегемония на „Златна орда“.

От края на XV в. руският натиск постепенно се засилва. В началото на XVI в., когато Казан е принуден да признае върховенството на Москва, великият княз Василий III прибавя към титулатурата си и формулата „Княз Български“ - тя се съхранява при руските царе чак до 1917 г. Руската активност възприема открито завоевателна насока през 40-50-те години на XVI в. Започва серия от военни походи срещу столицата Казан (1548, 1550, 1551 г.). На 30 август 1552 г. руските войски по заповед на

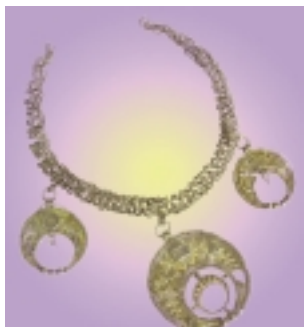
цар Иван IV Грозни блокират Казан. След тежка обсада, продължила два месеца, на 2 октомври градът е подложен на общ шурм и превзет с големи жестокости. Така волжката българска държавност е ликвидирана.

През следващите столетия населението на Волжка България е лишено от възможности за самостоятелен политически и културен живот. Известна част от населението е покръстено, като това в най-голяма степен важи за чувашите (потомците на българите сувари). Както изглежда, сред тях през средните векове ислямът няма позиции, а се запазва предхристиянският култ към Тангра. Аристокрацията на „казанските татари“ отчасти се русифицира - както показва известният волжкобългарски учен А. Халиков, близо 500 знатни руски фамилии са от български произход (сред тях са такива известни родове като Годунови, Кутузови, Салтиковичи, Булгарини, Ахматови, Корсакови, Рахманинови, Чаадаеви, Шереметиеви и мн. др.). Така някои от най-известните руски имена на военни, интелектуалци, политически дейци имат своите родови корени в аристокрацията на Волжка България.

През XVI-XVII в. сред потомците на волжките българи край Волга и Урал се разпространяват легенди и песни, в които се говори за „Болгар“ и „българите“ от старото време. Даже и през XIX-началото на XX в. мнозинството от т.нар. татарско население сочи като свои прадеди българите. Старите български ислямски традиции са на почит сред местното духовенство, а още в средата на XVIII в. един от тях призовава: „Дойде време да възстановим Болгар“. Царска Русия третира почти всички нехристиянски и тюркоезични народи като „татари“. Така от гледна точка на своята религия, език и географско положение

Столица на една от българските държави 15-17 век, рисунка 17 век

ние върху волжките българи се налага името „казански татари“.

Първият значим опит да се възстанови понятието „български народ“ за т.нар. казански татари прави молла Багаутдин Ваисов ал Булгари (1804-1893 г.). През 1862 г. той призовава за връщането към арабските корени на исляма от времето на Волжка България и дори организира издаването на „български паспорти“ (таква вземат над 60 000 души), създава молитвен дом и медресе в Казан. Това е т.нар. Партия на избавлението, чиято дейност никак не се нрави на руските имперски власти. През 1884 г. Ваисов е арестуван от царската полиция, съден и насилствено въдворен в психиатрия, където умира. Делото му е продължено от неговия син Сардар Ваисов, а внукът му Гайнан Ваисов през 1917-1918 г. създава движението „Булгар ал Джадит“. Ваисовците влизат във връзка с великия писател Лев Толстой, който изразява симпатии към техните стремежи. Методите на борба са сходни с т.нар. „гражданско неподчинение“ и с идеологията на ненасилието (подобна на онази на Махатма Ганди в Индия по-късно). Българското движение обаче е преследвано от царските власти, а след 1917 г. - още по-ожесточено от болшевишкия режим.

И през XX в. голяма част от т.нар. татарско население съзнава българските си корени. С обявяването на Татарската автономна съветска република (дн. Татарстан) от болшевишкия режим на В. И. Ленин (1920 г.) сред потомците на волжките българи започва целенасочено да се формира татарско самосъзнание. Независимо че водещите учени от съветската епоха признават казанските татари за преки наследници на Волжка България, в републиката методично се налага т.нар. татаризъм. Според неговите идеолози страната и народът ѝ наследяват „Златната орда“ и нейните традиции. В днешния Татарстан съществува и „компромисна“ линия, която се опитва да съчетае традициите на Волжка България и „Ордата“.

Движението за утвърждаване на историческата истина за Волжка България и нейния народ са възродени от Българския национален конгрес в Татарстан през 90-те години на XX в., който пледира за възстановяването на иконните волжко-български традиции. Сходни обществени движения и нагласи съществуват и в автономната република Чувашия, както и сред диаспората на „казанските татари“ и чувашите в Москва, Санкт Петербург и др.

Щом времето започне да се затопля и кукувицата закука в гората, всеки природолюбител стяга раницата. Така правихме и ние с моето петчленно семейство. Къде да прекараме почивните дни? И уж тръгваме ей така, без план и посока от Пазарджик, а ето ни вече пред прага на Чепинското дефиле. И тук природата се е погрижила да създаде красотата и омая. Високи отвесни скали и зъбери току надвисват над шосето, а реката като змия се вие край него. Тук мостче, там мостче пресечем, докато се озоем по-наоткрито и сме вече във Велинград.

- Да спрем тука, я колко е хубаво!

- Не, не - викат децата - искаме по-надалече! Продължаваме. Мина-

МОМИНСКИ ОЧИ

ваме транзит през курорта Юндола. Колата започва да се задъхва, защото се изкачва, а ей след малко сме на най-високата гара в страната

ни - Аврамови колиби. Спираме и си купуваме не какво да е, а балкански картофи. Излишно е да казвам, че в този район се раждат най-вкус-

ните картофи. Изпечени вечерта в огнището край палатката, нямат равни на себе си по вкус. Мога да ги сравня само с варени кестени.

Не след дълго се озоваме в град Якоруда - малко планинско градче, заобиколено отвсякъде с величествени борови гори. Свиваме в дясно, изкачваме се и пристига-ме в местността Трещеник.

Каква красота! Дивна омая!

Като на длан се вижда как се разклонява планината в три посоки - Рила, Пирин и Родопи.

Построяваме лагера и бързаме да продължим пеша. Тръгваме по тясна криволичеща пътека. Из-

лизаме на билото, а очите ни гледат и не вярват. Възможно ли е това? В далечината блестят две момински очи! Продължаваме нататък. Очите постепенно се уголемяват, уголемяват и накрая се превръщат в красиви езера. Якорудските езера! Встрани от тях има сняг. Водата е студена и бистра като сълза. Небето нежно се синее. Оглеждаме се в огромното огледало, пийваме и благославяме майката природа. Тогава ми идва на ум, че не напразно поетът е казал:

„Високи сини планини,
реки и златни равнини,
небето като от коприна -
това е моята Родина!“

Да! Обичам я моята родина такава, каквато е! Обичайте я и вие!

Екатерина СТАЕВА,
Велинград

От стр. 1

Когато само коматче хлябец, поръсено с чубричка и солчица и мъничко парченце сирене е имало в торбата. Тогава лоши мисли не са минавали в главата, а делил е трохата с другия. Воден за ръчица от баби и дядовци, разпознавали в гората с какво ще можеш да се нахраниш, ако закъсаш, кои са билките, лековити за хора и животни.

Този дар от Бога колко от нашите дечица знаят?

Цял живот, откак се помня, стремах се всичко това на моите деца да предам.

Не пред телевизора и не пред Интернет. Не в кафето с цигара в ръка ще може да се изгради животът така мечтан и красив. Посях в много хора, но не и в моите деца.

Сред бездушните панели, сред тръните пред блока и

ХОРА, ВЪРНЕТЕ СЕ ПРИ ЗЕМЯТА!

пустеещата земя - такъв живот избраха.

Навярно се срамуват да казват какъв живот избра тяхната майка. Единствено онези, отишли си отдавна от земята, имат с какво да се гордеят, че в нашите майки и тези на моята възраст, посяха своите семена. Дали са плод добър, извествен във всяко кътче по света.

Косите ни от млади още започват да сивеят. Замислете се защо?

Бръчки описват лицата ни. Кажете ми защо?

Очите от млади потъмняват, без искрица живот. Защо?

Децата бягат в чужбина. Защо?

Спрете ги!
Тръни, бурени се ширят.

Земята ни пустее. Защо?

Психиатричните болници са препълнени от хора. Кажете ми защо?

Гърмежи, изстрели по всяко време в града. Защо?

Пушек и огньове по горите. Кажете ми защо?

Питат ли ме дей зората,
ме огряла първи път.

Питат ли ме дей земята,
що най-любя на света.

Хора, прочетете историята на своите деца! Покажете им земята, да я пипнат с ръка.

Разкажете им за цветята, за всяко живо същество. Отведете ги при корена им, да пият от силата на своите деди.

Покажете им! Нека чуят песента на ручейчето, скрито под скалата, шумолящата гора. Нека видят изгрева и злязващата луна. Нека се зас-

лушат в сказанията на своите предци. Нека разберат и чуят, че българин да си, това е гордост, че нашата родина от Бог е благословена, че тук слънцето по-силно свети, че тук е най-старата история на цялата земя, че тук Орфей е пеел с любов и пригласял на славея гласовит. Тук Самуил е издъхнал пред ослепените си воини. Тук българите са умирали заедно с децата си, за да не сменят своята вяра.

Да тачиш, да обичаш, да браниш своята родина, затова си, човече, първи вик тук надал. Затова си първата думичка на български изрекле. Първият ти поглед Балкана е обхванал. Това ти стига, за да знаеш, че българин си се родил и такъв ще си отидеш от света.

Доц. д-р Пламен ПАВЛОВ

Твоят гроб е някъде при Дойран, бил останал в чужда територия, както казват...
Нищичко за казване, твоят гроб отдавна е забравен нейде край забравения Дойран. Няма сълзи, капнали в пръстта му,

ГРОБЪТ НА ПРАДЯДО МИ

нито вошеници, думи вехти, клетви и роднини, суетене...
Нейде там в невиджания Дойран. Нейде край невидимия Дойран

някакъв куршум те е съборил и направо през трупа ти минала пъплещата чужда територия. Толкова забрава се забрави в тебе, незапомнено отечество, толкова погинали в пръстта ти...
Духовите им къде побира не земята шепта, а небето, свило се доникъде над тебе?

През вече тъй далечната 2002

прочетох някъде с изненада (хм, в изненадата не съм съвсем сигурен...)

как да проследя движението във всеки момент на деня

на нощта да видя всичко в живота с живота

на двете бели мечки Гру и Луиз застрашен вид в студената апокалиптична отчужденост

на глобалното затопляне... И ето някакъв тъй симпатичен полярен комитет

(www.ngo.grida.no/polarbears) изследва работи воюва

за опазването на Природата иска да разбере да помогне

да защити тези две могъщи и така безсилни Бохии твари

от бездушната инвазия на технологиите интересите пластмасовите чаши бутилки празни бирени кутии комини нефт оръжие пари пари и пак пари...

О, Боже!
Толкова е благородно чудесно окуражително вдъхновяващо

БЕЛИ МЕЧКИ

идва ми да рецитирам какво щастие...
Днес някой пази китовете тюлените тибетските якове снежните барсове гепардите гигантските костенурки антилопите всевъзможните големи и миниатюрни създания застрашен вид триумф на науката...
И пак така утре днес даже вчера някой пак добронамерен по природа монтира нежно чипове в кашки на кучета котки коли самолети в твоя часовник мобилен телефон уши очи глава мозък сърце (може би дори в това несръчно екостихотворение?) един Господ знае къде... навсякъде никъде няма спасение няма тайни няма бягство от действителността няма самота отшелничеството мисленето наум е

невъзможно опасно за обществото (с правото му да се намеси да помогне да се защити да те опази от теб самия!) чипове чипове чипове грижа грижа грижа механизъм за самовзривяване фар някакъв по курса на този лъч (и хоп!) ракета клас FARM удря мълниеносно свърхточно неподозирано в името на Доброто долу Садам долу всеки друг убиец терористи някакви събъркани хора диктатори лидери на нещо си фундаменталисти съмнителни типове я виж някакви си мислителни певци поети разни там джон лънън неврастеници глезльовци мързеливци мърлячи бунтари Бели мечки стръвници бели мишки бели кахъри мултимедиа интерактивни връзки тв шоу на живо (о, биг брадър! о, Бог... брадър...) любов на живо секс на живо смърт на живо бутон enter OK

ПРЕКИ И КОСВЕНИ ЗАБОЛЯВАНИЯ ВСЛЕДСТВИЕ НА ПОГРЕШНО ХРАНЕНЕ

Заболяванията, свързани с храненето, се делят на две главни категории: преки и непреки (косвени). Преки заболявания са тези, които са причинени от свръхизобилие на известни съставни хранителни елементи или от липса на други. Огънят и храните от животински произход концентрират и увеличават протеините и мазнините в диетата, като в същото време елиминират субстанции с висока хранителна стойност. Досега науката е успяла да изучи само незначителен брой от тези субстанции, назовани витамини, без които животът не може да съществува. Между преките хранителни болести трябва да бъдат споменати почти всички хранителни разстройства и болести, дължащи се на липсата на даден хранителен елемент. Тези болести се развиват много бавно и подмолно. Докато болестта не е стигнала до последния си стадий и организмите не са престанали да работят, индивидът се смята за здрав. При заболявания, дължащи се на частична или смесена липса на витамини, болестта не се проявява чрез симптомите, които са описани в наръчните и се смятат за типични за авитаминозата. Най-честа тя се проявява с оплаквания, които не е лесно да бъдат обяснени.

Непреки хранителни болести са инфекциозните болести. В човешкия организъм живеят голям брой разнообразни микроби, които при нормални условия извършват полезна служба в организма и са контролирани от високо диференцирани човешки клетки, на чи-

то заповеди те послушно се подчиняват. Но поради неправилно хранене изродените и изтощени клетки са така отслабени, че по силата на закона за оцеляване на по-силните микробите вземат връх, освобождават се от контрола на специалните клетки, въстават против господарите си, стават патологични и причиняват така добре познатите инфекциозни заболявания. **В един здрав организъм нахлуващата армия от атакуващи микроби би срещнала непреодолима съпротива и веднага би била разбита, но в изтощения организъм микробите не срещат такава съпротива и причиняват специфична инфекция.**

Във втория том на моята книга аз съм отделил значително място на проблема за инфекциозните болести, като за тяхното изследването съм анализирал отделни части от първия том на трактата „Патологична анатомия и патогенеза на човешките болести“ на известния руски учен И. В.

Давидовски, издаден през 1956 г. **Посредством многобройни убедителни факти авторът доказва, че виновни за причиняването на инфекциозните болести са не самите микроби, а лошите условия в тялото, отклоненията в силата на неговия ИМУНИТЕТ.** Но за нещастие, подобно на всички привърженици на готвената храна, Давидовски също е неспособен да даде обяснение относно това как можем да възстановим този имунитет или още по-добре — как можем да предотвратим отслабването му.

Страхът от микроби е толкова голям у хората, че за да ги избегнат, те прибегват до най-строги мерки и при това получават напълно противоположни резултати. **Варенето на суровите хранителни продукти, с цел да се унижат микробите, е една от съдбоносните грешки в медицинската наука. Ние не можем да заличим микробите от лицето на Земята. Те се намират навсякъде, винаги ще съществуват и могат да нав-**

лязат в организма ни през многобройни вратички. Специално чрез варенето на храната ние преди всичко отслабваме съпротивата на нашите клетки, като разрушаваме онези естествени антибиотици в хранителните продукти, които са предназначени от природата да се борят срещу тези микроби. Дори лекарите, привърженици на варената храна, твърдят че много витамини имат бактериални свойства. Но защо животните, които се хранят по бунищата, не са изложени на толкова инфекциозни заболявания, както човекът?

Атерхов – „Пълно прочистване, подмладяване и отслабване чрез суровоядство“ ИК „Здраве и щастие“

Книгата можете да закупите от редакцията на В-к „Родово имение“ с 15% намаление в цената.

ОБЕЗПОКОИТЕЛНАТА ИСТИНА ЗА ТЕЛЕВИЗИЯТА

Питър СЕНТ ДЖЕЙМС

Изненада е, че фактите които следват, все още не са достигнали до състояние на дискусия.

А не е ли това общоизвестно!

В продължение на 30 секунди от началото на пускане на телевизора, излъчването на вълни в индивида се променя. Вместо Бета вълните, индикиращи за тревога или съзнателно внимание, мозъкът произвежда в случая Алфа вълни. Мозъкът изглежда нефокусиран, все още в състояние на рецепция, сънлив или хипнотизиран.

Лявото полукълбо на телевизионния зрител, което обработва информацията логично и аналитично, е изключено. Дясното полукълбо, което посреща постъпващата емоционална информация безкритично, е оставено само на себе си, без да има ограничения и контрол от страна на лявото.

В случая с телевизията, медиумът или средата, а не съдържанието, осъществяват промяната. Няма значение, какво се гледа, ефектът е един и същ и универсален.

Телевизицията не предоставя информация за бие на тревога в мозъка. Това просто се явява невъзможно. Не може никога да се осъществи. Телевизицията хипнотизира зрителя. При това го прави толкова ефективно.

Това означава, че повечето от онова, което телевизионната индустрия твърди относно средата, не е вярно. Хората не могат да правят разлика между добро и зло, право и криво, между фантазия и реалност, гледайки телевизия. Тази част от мозъка им, която извършва разграничението, в момента просто не действа. Тя е приспана.

Точно това именно прави телевизията средство за осъществяване на „майд контрол“ /mind control/ или пък система за вид дрогиране. Тя даже не би могла да изпълнява своите комуникационни свойства, като дава информация на рационалния ум. Защото рационалния ум е приспан в дълбочина в хода на самия процес.

Рекламата и политиките използват този факт изключително умело.

Комерсиалното в случая не е предназначено да продава и частица на зрителя. Но има за задача да се имплантират внушения, да се създадат внушаеми състояния, въздействащи върху човека, когато по-късно се срещне с търговския продукт.

Някои от най-добре документираните политически примери са тези от периода 1980-1984 г. и президентските избори тогава. Изследванията показват, че милиони хора са гласували за кандидата, с когото всъщност не са били съгласни. Представете си, ако от това се възползва някой предстоящ да се прояви диктатор като Адолф Хитлер. Какво би могъл той да постигне в тази среда!

За тези, които съвсем сериозно се отнасят към гореизложеното за телевизията и съответните факти как тя въздейства на мозъка, би могло да се каже, че има много натрупан документален материал. Повече информация може да се открие в работата на Херберт Кругмен, който разкрива феномена през 1969 г. Мисля, че книгата „Свършената машина“ от Джойс Нелсън отразява всичко това.

/Превод от английски/

Бейнса ДУНО

АПАНДИСИТ

1. Вземете очистително - рициново масло, да се очистят хубаво червата.
2. Направете пълен пост за 4 дена, без храна и вода. По време на поста ще лежите по гръб.
3. Ще налагате с топли компреси от топли трици или тухлички мястото на сляпото черво. Дори и след поста, продължавайте да ходите с топла превръзка на корема.
4. Първия ден след поста се захранете с картофена или спаначена супа, но без картофи-

РЕЦЕПТИ ЗА ПРИРОДНО ЛЕЧЕНИЕ

те и спанака, само с чорбата и никакъв хляб. На втория ден ще ядете пак картофена супа, но вече с картофите и пак без хляб. Третия ден ще хапнете вече и хляб. Можете да хапнете и меки храни: бамя, праз, картофи. Постепенно ще преминавате към обикновена храна.

5. Налагайте болното място с млечен компрес от биволско или овче мляко, (компресът се приготвя както при грълобол).

6. Мийте си краката с гореща вода, колкото можете да търпите. Да се измиват слабните с топла вода и тогава да се ляга за спане.

7. Да не се яде месо в продължение на 1 месец.

АСТМА

1. За тези които страдат от астма се препоръчва да се качват по върховете. Това предизвиква дълбоко дишане.

АТЕРОСКЛЕРОЗА

1. При атеросклерозата яжте малко, проста и чиста храна. Препоръчва се варено жито и варен ориз. Също така пийте много гореща вода. Яжте орехи. За известно време минете на суровоядство.

2. Вземете 3-4 скилидки чесън, счукайте ги и ги смесете с дървено масло, взимайте по 1 супена лъжица на ден.

3. Всяка вечер, измийте краката си с топла вода.

4. Никакви спиртни на-

питки.

5. Спокойствие, никакви тревоги.

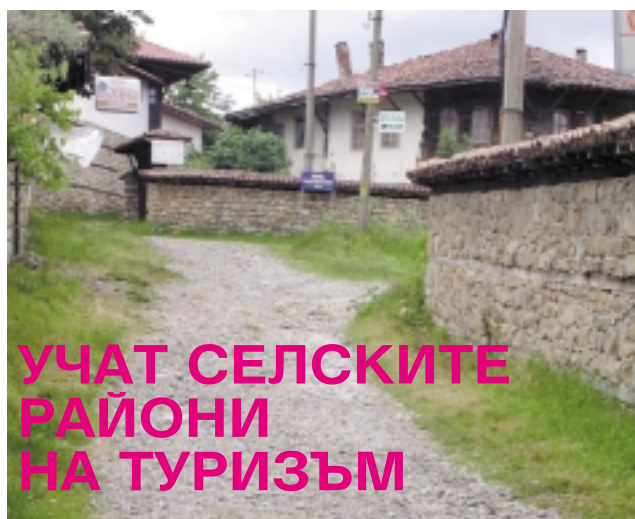
БЕЗСЪНИЕ

1. Против безсъние яжте чесън в малки количества.

2. Измийте тялото си с хладка вода. След това го забършете, като го оставите леко влажно.

3. Ранно лягане.

4. Леглото не е място за мечти. Като легнете никакво мечтание. Там сметките трябва да са на чисто.

УЧАТ СЕЛСКИТЕ РАЙОНИ НА ТУРИЗЪМ

Георги ТАНКОВ

Туризмът у нас е с бъдеще. Курсове по селски туризъм предлага на живеещите в селските райони на Велинградско местната агенция за регионално развитие. Тази Програма за обучение на начинаещи хотелиери, носи названието „Моят дом – моят бизнес“. Курсът е предназначен за собственици на малки или по-големи квартири, които желаят да се занимават със селски туризъм. Програмата е разработена на основата на полския опит и обхваща всички ключови дейности, осигуряващи успех при търсенето и предлагането.

Обучението се води с помощта на помагалото „Селската туристическа квартира – Практически наръчник“, като към него са приложени по-важни фондове и програми, подкрепящи развитието на алтернативни форми на туризъм. Продължителността на курса е 18 учебни часа – теория и практика. Учебният материал е публикуван в проекта „Създаване на практически наръчник за алтернативен и селски туризъм“, финансиран от Американската Агенция за международно развитие.

Завършилите получават удостоверение за професионалност.

ПОЛИВАНЕ И НАПОЯВАНЕ В СЪОТВЕТСТВИЕ С ЛУННИТЕ ЦИКЛИ

Съветите ни по темата поливане и напояване могат да прозвучат малко провокиращо, най-вече в ушите на някои „страстни градинари“: напълно е достатъчно, ако в началото полееете добре посева и разсада. Ако тъкмо тогава е настъпил сушав период, може да поливате още няколко дни, но след това непременно трябва да прекратите. В нашите ширини допълнителното поливане е напълно безсмислено.

Почвата в много градини и ниви се напоява редовно от стопаните през определени периоди от време, без да се вземат предвид природните дадености. Това разглезва земята, прави всички растения лениви и инертни, корените не растат в дълбочина. Водата отнася торовете, реколтата е безжизнена. В естествения ритъм между дъжд и суша земята и растението остават „будни“, растението се изпъва и изправя, започва да диша. То знае, че всяка капка вода е ценна и си взема, каквото му е нужно. Вътрешната сила на

такова растение е различна, плодовете му също.

Все пак, погрешно би било да се разчита само на природата и на тези съвети, че да се прекрати веднага допълнителното напояване. Почвата трябва постепенно да привикне пак към естественото, природосъобразното. Като мускул, който се е отпуснал: първо идва тренировката, след това – мускулната треска, и накрая – силата. Редът е неизменен.

Стайните и балконски цветя обаче трябва да бъдат поливани, но не

така често, както обикновено го правим. Стайните цветя трябва да поливаме най-вече в дните на листата (Рак, Скорпион, Риби), най-добре с мека, неваровита вода или с престояла в съд вода. Може би този съвет ще ви учуди, ще го сметнете дори за „жесток“, защото дните на листата се появяват през шест-осем дни в календара. Въпреки това поливайте само в тези дни, това е напълно достатъчно (с изключение на някои екзотични растения). Растенията с висока потребност от вода поливайте некол-

кократно в дните на листата.

Дори когато предприемам двуседмични пътувания, у нас не идва никой, за да полива стайните цветя. Ако ги поля обилно за последен път в някой от дните на листата, евентуално така, че в чинийката под саксията да остане вода, цветята издържат. Свикнете цветята си бавно и постепенно, не радикално, към новия ритъм. Изключение правят някои много „жадни“ стайни и градински цветя и растения, като например домати, които се нуждаят от често поливане.

Поне в дните на цвета се откажете от поливането. Цветята, полети в дни на цвета (Близнаци, Везни, Водолей), често пъти биват нападани от вредители, особено от листни въшки. Доброто намерение да изнесем стайните цветя на открито, за да ги намокри дъждът, също може да се окаже неблагоприятно, защото листата често не понасят директното навлажняване.

Йохана ПАУНГЕР, Томас ПОПЕ

РАСТЕНИЯТА ЗА ВАШЕТО РОДОВО ИМЕНИЕ

РУБРИКАТА ВОДИ СТЕФАН ЙОРДАНОВ

БЯЛ ДЪБ (*Quercus pubescens*)

Този вид достига 10-15 м височина, рядко повече, но най-често се среща под формата на храст или ниско дръвче с широко разперена корона. Стъблото е покрито с тъмносива, дебела и дълбоко напукана кора, а младите клонки и пъпките са гъсто окосмени. Листата са кожести, силно вариращи по форма, но най-често обратно яйцевидни, с добре развитата, до 1,5 см дълга и окосмена дръжка. По края са неравномерно нарязани, с остри или тъпи дялове. Отгоре са голи, тъмнозелени и лъскави, а отдолу – сивозелени и покрити със звездовидни власинки.

Жълдите са почти приседнали, по-дребни и

са обхванати от купола, дълбока до 1 см и покрита със ситно окосмени люспи. Цъфти по-късно от предходните видове. Известни са хибриди на този вид с летния и зимния дъб.

Косматият дъб расте бавно и развива твърде неправилно стъбло. Той е един от типичните дървесни видове, участващи в сухите дъбови гори на южноевропейската горска област. У нас се среща в цялата страна, но главно в по-южните части, където образува пространни насаждения, които са силно изредени и закелявели. Във вертикална посока косматият дъб се изкачва до 1000-1100 м надм.в. Той е силно светлолюбив и топлолюбив дървесен вид. Образува изобилни пълни издънки.

Благун (*Quercus conferta*)

Благунът е известен у нас още с названията стожер, сладун, граница. Представлява дърво с височина до 40 м и до 70-80 см дебелина, с широко разперена встрани корона. Едногодишните клонки и пъпките са космати, а листата имат най-често продълговата, обратно яйцевидна форма. Към долния край петурите се връзват уховидно и са снабдени с къси и твърди дръжки. Долната повърхност на листата е гъсто покрита с меки власинки.

Плодовете са приседнали и са събрани по няколко върху обща къса дръжка. По форма са овално удължени с чашковидна купула, обхващаща жълда до 1/3 от дължината му. Благунът цъфти през април май, а плодовете

узряват през октомври – ноември. Семената му покълват много лесно, дори понякога преди да са опаднали на земята.

У нас този вид е разпространен почти в цялата страна и се изкачва до към 1000 м като образува смесени насаждения с другите дъбове.

Благунът е сухоустойчив и сравнително топлолюбив вид. Известни са естествени хибриди между благауна и летния, зимния и косматия дъб. Дървесината му е тежка, здрава и трайна, но при изсъхване се напуква силно.

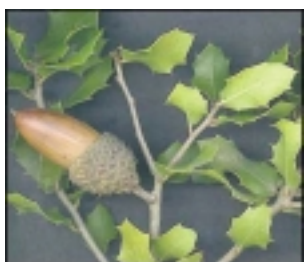

Странджански дъб или лъжник (*Quercus stranjensis*)

Този дъб се среща у нас рядко разпръснат само в Странджа, където расте във влажните долини край реките върху дълбоки и плодородни почви. Достига 10-25 м височина и до 1 м диаметър на ствола. Развива широко разперена встрани корона. Листата са както тези на зимния дъб – с добре развити дръжки. Те са продълговати, обратно яйцевидни, плитко и правилно нарязани, до 20 см дълги. Отгоре са лъскави, тъмнозелени, а отдолу са рядко покрити с нежни звездовидни власинки. Жълдите пък са разположени по няколко върху дълги общи дръжки, подобно на тези на летния дъб.

Отличава се със значително по-високите си изисквания към почвената и въздушната влажност. Дървесината му е ценна и се използва както при останалите дъбове.

Пърнар (*Quercus coccifera*)

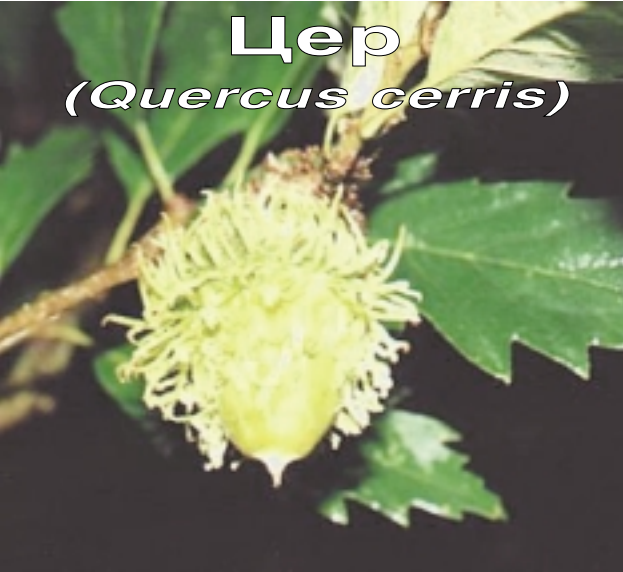

Пърнарът е единственият вечнозелен дъб, естествено разпространен у нас. Той е характерен вид за цялата средиземноморска област, където расте под формата на храст или ниско дръвче с височина до 5 – 6 м. Стъблото е покрито с жълто кафява, плитко напукана кора.

Листата са твърди, кожести, лъскави, от горе тъмнозелени, до 4 см дълги и до 2 см широки. Те са снабдени с къси дръжки. По периферията са вълновидни или плитко нарязани, с остри, твърди и силно бодливи зъбци. Жълдите са най-често цилиндрични, дълги до 3 см, а купулата е дълбоко чашковидна.

Пърнарът е един от най-често разпространените вечнозелени видове по южните, припечни и сухи склонове на Родопите, до към 350 м н.в. Най-северните му находища се намират на няколко места в Мелнишко, Гоцеделчевско и южно от гара Пирин. Той е един от съставните елементи на вечнозелените средиземноморски растителни съобщества, известни под името „маквис“.

Думата „цер“ произхожда от старобългарската дума „сур“ – сив (в славянските езици „сер“). Церът е дърво достигащо до 35 м височина и повече от 1 м дебелина. Короната му е силно разперена встрани. Стъблото е покрито с дебела сивочерна и дълбоко надлъжно напукана кора. Младите клонки и листа са гъсто покрити със звездовидни власинки. Пъпките са дребни и заобиколени от трайни шиловидни прилистници. Формата на листата силно варира – широколинейна, продълговата яйцевидна или елиптична със закръглена, леко клиновидна или връзана основа. Отгоре листата са тъмнозелени и почти лъскави, а отдолу са светлозелени, покрити със звездоблазни власинки.

Жълдите узряват за 2 години. Те са събрани в групи от 2 до 5, на къси дръжки. Имат надлъжно набраз-

дяване и към върха са леко сплескани. Купулата е дълбока, чашковидна, покрита с едри шиловидни, разпоре-

ни встрани люспи.

Церът е широко разпространен в България вид, който образува пространни смесени насаждения с останалите наши дъбове и още с *Acer campestre*, *Carpinus orientalis*, *Ulmus campestris*, *Fraxinus ornus* и други наши широколистни видове.

Както и другите дъбове, този вид расте най-добре върху дълбоки и плодородни почви. Понася както силикатни, така и варовити терени. У нас той достига до 1250 м надм.в., до която образува смесени насаждения от термичната група с посочените по-горе видове.

Церът също хибридира спонтанно с останалите наши дъбове.

Дървесината му е нетрайна, но във вода и влажна почва добива голяма трайност

Миямото МУСАШИ

(Продължение
от миналия брой)

4 част

5. Декларирам, че осъзнавам все повече и повече дълбокото заболяване, обхванало настоящото човечество. Няма нужда да се преследва материята и да се подтиска материалното у човека. Такова отношение е резултат от изкривените представи на някои християнски отшелници. Няма нужда от смазването на материята в човека. Една част от желанията, които сега възникват у човека, то е ясно и за децата, са резултат на изкуствено създадената реклама и в този смисъл не всяко желание, което сега се появява в главите ви, е природосъобразно и нормално заложен в човешката природа. Сексуалните извращения нямат нищо общо с човешката природа. А сега такива желаниа, в егрегора на сексуалност, създаден като мелез между желанието за секс и

мисловността, колкото искаш. И ако човекът започне да задоволява всяко едно от програмираните в него желаниа, то той скоро ще изпадне в животинско състояние, обратно на твърденията, че по този начин, той всъщност се развивал. Има развитие целесъобразно и природосъобразно, но има и развитие, което се нарича деволюционно. Тоест – противоречащо на човешката еволюция, при което човекът оскутява. В този смисъл, когато се прави опит да се погазва изначално заложеното от Създателя желание за материалност, тогава се прави голяма погрешка. Не бива да се препречва пътя на планинския поток. Той просто рано или късно ще скъса дигата, създадена неправомерно даже и с морални побуди, защото това е дига,

построена срещу майката земя. Но не бива и да се отива в другата крайност, на свръхматериализация и непрестанно задоволяване на всяко

едно по-земно, неприземени – нестъпили на земята псевдодуховници. Поради тези две крила, поражащи болни люде, поради непознаването на истинските мотиватори в поведението и израстването на човека, програмата за богоизбраност на елита и силните на деня действия безпогрешно и така, служейки си с тях, създавайки все нови и нови дегенерати и от двете страни, Елитът иска да управлява цялата планета!

Всяко едно потискане на материята и изкуствено забраняване на нейното проявление по природосъобразност, плод на неприземените духовни псевдонаставници на земята, това е начало на болестни състояния, и като реакция, от другата страна следват извращения от типа на създадените от свръхуплътнени

онни и изкукали, неприземени – нестъпили на земята псевдодуховници.

Поради тези две крила, поражащи болни люде, поради непознаването на истинските мотиватори в поведението и израстването на човека, програмата за богоизбраност на елита и силните на деня действия безпогрешно и така, служейки си с тях, създавайки все нови и нови дегенерати и от двете страни, Елитът иска да управлява цялата планета!

Всяко едно потискане на материята и изкуствено забраняване на нейното проявление по природосъобразност, плод на неприземените духовни псевдонаставници на земята, това е начало на болестни състояния, и като реакция, от другата страна следват извращения от типа на създадените от свръхуплътнени

те люде. В този смисъл, сега човечеството се развива по движението на махалото, ту на ляво, ту надясно. А надясно и наляво, все нови и нови болни люде! Време е да се спре това махало водещо до деволюционно развитие. Единственият начин е с мъдрост успокояване на неговия ход, създаване на порядък в отношенията между полюсите на Материята и Духа.

Да се сложи край на това абсурдно противопоставяне. Аз, Шинмен Мусаши, с Новия Шести свитък, поставям начало на Учението за баланса между Духа и Материята. Година 2006 – България, Райската земя на тази планета!

Българите са в сърцето ми! Не искам повече да гледам техните страдания, аз съм тук за да им помагам и служа! С моя дух – моят меч!

За информация
в интернет:
www.imadrugpat.org
www.heliopol.com
www.7rilskiezero.com

От стр. 1

Бяха ми разказвали, че според всички закони на нашата наука, имайки предвид особеностите на неговото тяло, майският бръмбар не би трябвало да лети. Той обаче не се съобразява с науката и следва своя път, изпълнява своето предназначение. Бяха ми казвали още, че има странна траектория на полета – приличала на спирала. Спирала! Къде ли я няма! Нима и пътят на няшия дух е спираловиден?!

Завъртаме се в едно от преражданията си, но не се връщаме в изходната точка. Този момент вече сме го минали. Натрупаният опит – събития, преживявания, поуки, е довел до качествени изменения в израстването на духа ни. И отново в следващия живот – ново почти повторение, но на по-висок етап, изискващ усвояване и приложението на нови, разширени знания. А какво ли ще значи противоречието между нашите научни изводи и независимостта от тях полет на майския бръмбар? Може би това, че истината едва ли може да бъде позната на рационално ниво. А може и нищо от написаното да не е вярно! Вероятно ти, читателю, знаеш много повече за особеностите на майския бръмбар и те съвсем не са тези, за които пиша аз.

Нека се върна обаче на полянката до долмена. Продължавам да си седя там, съвсем забравила да анализирам. Мислите-светкавици ме бяха изкарали от обичайното състояние. Вероятно нещо подобно има предвид Кастанеда, когато пише за разместване на асамблиращата точка. Пред очите ми се появи картина: един човек върви приведен и залитайки, поклащайки разперените си ръце, за

ПЪТЯТ

да пази равновесие, претъпява с усилия по път, постлан с камъни. Пътят прилича на корито на пресъхнала река, но камъните, като че ли все още са хлъзгави. Отстраня на този път имаше и други малки пътечки, но всички бяха покрити с камъни. Това ли е пътят ни?! Движим се по него с неимоверни усилия и дори не сме изправени като човеци.

После картината се смени. Човекът крачеше, не, по-точно прелиташе на големи крачки по пътя. Лицето му не беше изкривено от усилията, напротив – то излъчваше озарение и вдъхновение. Аха, значи това е пътят! Всъщност пътят си е един и същ. Един го познава, а друг не. Изменя се начинът, по който човекът върви по него. В главата ми звучи откъс от Дебеляновата "Черна песен":

*Аз умирам и светло се раждам –
разнолика, нестройна душа,
през деня неуморно изграждам,
през нощта без пощада руша.*

Колко точно е казано! Този непрекъснат кръговрат на тъмнината и светлината, на недоволството и вдъхновението, на безразличието /поне омразата не е вече сред моите чувства/ и обичта, на безсмисленото живуркане и на полета на съзнанието, умирането и раждането на личността, все още не е прекъснат. Ах, колко ми се иска да вървя уверено по хлъзгавите камъни на пътя!

Лао Дзъ ни разказва, че трябва да следваме собствената си природа, да се върнем към първоизточниците, да забравим желанията и претенциите, да се следем с всемира, за да вървим успешно и щастливо по своя път. Харесва ми, но

как да го направя!

В книгите на Карлос Кастанеда индианският шаман дон Хуан учи своя "цивилизован", академично образован ученик как да върви в тъмнината, в гората, и то назад, без да се препъва. Това става възможно само, ако ученикът усвои уменията да разчита на своите вътрешни усещания, на собствената си вътрешна информация. И аз искам, но засега не мога.

Норбеков също ни разказва как да следваме своя път. Според древната софистка мъдрост усещането за непрекъсната влюбеност е най-добрият водач. Усещането съм го, но все още умирам и се раждам ежедневно.

Много харесвам и урока на Дмитри Остопович от песента му "Монах в миру". Пътят на търсенето е дълъг. Пътят на осъзнаването е кратък. Намирането на родината на сина небесен, където всичко – планината, езерото, гората, звучи в единен оркестър, и воят на вълка се слива с вика на ликуващата душа – това е началото на истинския път. Не е важно какъв си бил, важно е какъв ставаш, как вървиш по пътя си.

Още никой от моите познати не живее в Родово имение. Аз също все още съм далече от него, освен в мечтите си. Мисля обаче, че вървенето по пътя ще е приятно, когато създаваме пространството на Любобта и непрекъснато го подхранваме с обичта си, когато до нас /поне с душите си/ са нашите деца и внуци и цялата Вселена.

Господи, нека по-скоро да заприлича на твоите деца, крачещи щастливи по пътя си!

ЕДИН СЛУЧАЙ НА СРЕЩА МЕЖДУ СРОДНИ ДУШИ

Едгар КЕЙСИ

Както в старата поговорка, че учител се явява само когато ученикът е готов, хората биват събирани в даден момент по основателни причини, понякога дори пряко волята им. Ако трябва да се позовем на съвременен пример, един тридесет и шест годишен японец на име Тоби след изключително трудния си първи брак се заклел никога повече да не се жени. Вместо да търси постоянна връзка, той намирал удовлетворение в работата си като преводач. Интелигентен, отдаден на фирмата-работодател и работата си, той се трудел много часове, което не му оставяло време за никакви социални контакти, камо ли за връзка.

Същевременно Асако, писателка и авторка на текстове за песни, вече почти се била отказала от надеждите да си намери другар в живота. Макар и много успяла в професията си, на тридесет и пет годишна възраст все още била неомъжена и около нея не се въртели никакви ухажори. Според критериите на голяма част от японското общество тя бързо се превръщала в стара мома. Но се случило така, че общи приятели уредили двамата да се срещнат на новогодишно тържество.

Това бил един от малкото празници, на които Тоби присъствал същата година. Срещата между двамата протекла доста добре. Асако му се сто-

присъствала в съня на Тоби, той й се обадил да й го разкаже. За свое удивление научил, че тя току-що се е събудила след почти същия сън. Двамата били уверени, че най-малкото са усетили някаква „силна дружба“.

Тоби твърди: „В съня си я заведох в дома на родителите ми в Япония. В действителност къщата е мъничка, съвсем по японски, но на сън изглеждаше като цяло имение. Първо й показах банята, после пералното помещение и накрая няколко стаи за гости. За моя изненада тя бе сънувала почти същия сън, че някакъв непознат мъж я завежда в имение в японски стил и й показва първо банята, сетне пералната машина и накрая една голяма стая за гости“.

Заради съня и въпреки първоначалните си мнения двамата решили да продължат да се виждат. Само след няколко месеца се оженили, а две години след първата среща им се родила дъщеричка. Според Тоби двамата имали чувството, че се познават от дълго време, макар че сключили брак сравнително скоро след запознанството си и след като всеки от тях преодолел неохотата си. Асако пък съобщава за странното си и напълно неочаквано усещане, че „той е другата половина на душата ми“.

ПЕСЕН ДВНАЙСЕТА

Плач на Дамаянти по Нал. Отшелниците я утешават. Дамаянти среща керван с търговци.

Брихадашва каза:

Погубила ловеца, царицата зашари да дири брод в гората, звъняща от комари. От лъвовете, от мечки, бизони, леопарди, от тигри, от какво ли по-първо да се варди? Препречваха ѝ пътя бамбуковите пики, деряха я къпини и шибиха тръстици. Препъваха я тръни, и кактуси, и други бодливи храсталаци, гъмжащи от влечуги. Скали, покрай дълбоки клисури извисени, смразяваха дъха ѝ със каменен кътене. Нещастното нейно къде не я отведе: видя орли грабливи и страшни людоеди. И планини, богати на злато и на руди, реки успокоени и водопади луди. Глигани, змии, мечки - какво ли не видя? Те бяха все по двойки или пък на стада. Едничка Дамаянти самотна беше тук и бродеше да наиде самотния съпруг. Дотолкова от мъка обзета бе горката, че спряха да я плашат животните в гората. Облегна се на камък, изгаряна от скръб, заплака, занарежда така по своя скъп: - Защо ме изостави, о царю дългоръки, сред тоя лес безлюден, обречена на мъки? На боговете жертви принасяше най-скъпи, а с мен несправедливо, нишадецо, постъпи. Спомни си, о най-храбри от храбрите витязи, че ти ми даде дума, а пък не я опази. Спомни си как ме дири чрез птици златопери, какво ми каза после, когато ме намери. Ти ведите познаваш, прочел си четирте - четворно призовават към истината те. На истината верен доскоро бе. Отново във истина превръщай, о царю, своето слово. Не съм ли аз желаната, безупречната твоя съпруга, а самотна без теб загивам в тоя ужасен лес. Ей иде, о царю, царят на горите - лъвът. Оголва зъби и нокти страховити. Ти каза: "Освен тебе не ми е мила друга!" спаси тогава своята загиваща съпруга! Съпруге мой желани, на своята желана защо не се обадиш, а с дреха изподрана от теб разполовена, оставяш я да скита сама в гори дълбоки без твоята защита? Ариецо с големи очи. Като кошута отлъчена, аз плача, от стадото нечува. Аз, твоята Дамаянти, зова те в тез усой, о царю на земята и на сърцето мое. Юнако мой, ти имаш размери исполински - защо не те съглеждам от никои връх планински? Заспал ли си в гората, приседнал ли си само, или край ствол изправен стоиш, облегнал рамо? Баща на мойта мъка, кажи кога да срещна, кого за теб да питам, горкана, безутешна: "Случайно из гората да сте видели Нал?" Кому това да кажа и кой ли би можал да ми отвърне: "Близко очаква те тядява раджата, който твоите милувки заслужава." Кого за теб да питам посред гората дива? Лъва ли, който иде, развял ужасна грива? Добре, не ще побягна, ще кажа без боязън: - О лъве острозъби, за горски цар помазан, и аз съм царска черка - баща ми е цар Бима, на царя на Нишад съпруга съм любима. Царица Дамаянти се казвам. Той пък - Нал. О царю на сърните, не си ли го видял? Ако не си го виждал, чуй моята заръка: разкъсай ме и с мене разкъсай мойта мъка! Лъвът не ми отвърща. Надолу слиза, дето шуми реката - бърза на свихдане с морето. Тогава ще попитам планинската верига, която чак в небето свещенен връх издига. Отвътре пълна с руди, отвън с цветя богата, прилича тя на знаме, развято над гората. Из нея бродят тигри, глигани и сърни, над нея птича песен не спира да звъни. Растат из нея палми, ашока и тополи, и всякакви дървета, в небето връх заболи. В клисурите се спускат потоци гръмовити. За тебе ще попитам тоя цар на планините. - О великански царю на скалните гиганти, пред тебе се покланя царица Дамаянти. Баща ми на Видарба е цар и повелител, пазител на земята, на касите пазител. Нарича се цар Бима и другите го сочат за пример как отдава на боговете почит. Добър, богат и честен, безупречен самият, не дири греховете, които други крият. Във битки с враговете той побеждава само.

МАХАБХАРАТА СКАЗАНИЕ ЗА НАЛ И ДАМАЯНТИ

Пред тебе на колене днес пада дъщеря му. Мой свекър беше царят нишадски Вирасена, чиято мъдрост в битки и в мир е проявена. Наследникът му беше и той така достоен пазител на закона и много силен воин. Наречен Нал, красавец той беше с тъмна кожа, благочестив, покорен на всяка воля божа. На боговете жертви най-скъпи той отдаде. О царю великански на скалните грамади, пред тебе коленича, останала сирота в леса, без мъж да брани честта ми и живота. О царю, вдигнал чело в небесните простори, юнака Нал не си ли съгледал там отгоре? Прославен, мъдър, честен, не знае той уплаха, юначен като слона, когото Индра яха. Не го ли забеляза в безлюдната гора? Защо не ми отвърнеш като на дъщеря, която скръбна плаче за бащина утеха. О царю мой, съпруге, когото ми отнеха зли сили, обади се! Кога ще чуя твоя глас, топъл като мълния, гръмлив като приборя? Да кажеш: "Дамаянти". О, тоя глас, свещен като самите веде, ще излекува в мен натрупаните мъки, от друг неизцелими. О царю мой, съпруге, яви се, утеши ме! Това като издума пред царя на границата, без отговор на север царицата заскита. Три дни вървя и стигна в гора със беловласи и мъдри стари хора - отшелници монаси. Те хранеха се само с вода, трева и листи, успели в слово, в дело и в мисли да са чисти. Смирили всяко чувство и страст освен оная, която ги подтиква да дирят път към рая. Облечени в рогозки и животински кожи, горичката им сякаш бе кът от рая божи. Подскачаха маймуни, кошути там сновяха, за първи път царицата въздъхна без уплаха. И тръгна пак красива, каквато бе преди: с изящни вежди, зъби, коси, бедра, гърди. Прочутата по хубост принцеса видарбийска, сияеща, застана пред хижицата ниска. Поклон направи: "Старци, пред вас смирена спирам." "Добре дошла ни, дъще, приемаме те с миром." Предложиха ѝ столче за отдиш да поседне, готови да помогнат, макар и да са бедни. Царица Дамаянти приседна и зададе въпрос дали напредват свещените обряди. Постигат ли чрез пости, чрез труд и служба върна да станат съпричастни с божествената дхарма? Отвърнаха: - Сполай ти - пресвятите монаси, - благополучно всичко при нас е, но коя си, кажи, та твоята хубост очите ни омая? Открий се, може би си богинята на тая гора или на тая река прозрачносиня? Отвърна Дамаянти: - Ни горска съм богиня, ни речна. Чуите, хора на святия живот: не съм аз от божества, а от човешки род. Цар Бима - видарбийски преславен повелител, пазител на земята и вражи погубител - е мой баща. Жена съм на царя на Нишад - цар Нал - със своята мъдрост и красота познат. По храброст Нал е първи сред първите витязи, брамините почита и обича пази. На племето нишадско е истински пастир - разумно и правдиво го води в бой и в мир. Благочестив и скромен, рода си продължава за страх на враговете и за нишадска слава. Очите му големи, лицето - месец кръгъл, почита боговете, човек не е излъгал. Завистници успяха най-праведния цар да въвлечат от измама в залагане на зар. Неистински арийци - измамници презрени, лишиха го от царство, отнеха му и мене. Царица Дамаянти се казвам аз и скитам по всичките посоки за своя цар да питам. Изкачвах се по ридове, навеждах се над бездни, в клисурите надничях - дано оттам излезне мъжът ми Нал - в стрелбата с лък прославен воин, на всякакви оръжия носител най-достоен. Не се ли е показвал край вашата обител великият преславен нишадски повелител? Не сте ли го видели? И тук го няма мигър, мъжа, зарад когото се сблъскам с лъв и тигър в леса на всяка крачка. От тяло ще лиша и ще зарадвам своята измъчена душа. Каква ли цел без него в живота ми ще има, освен да си усилвам скръбта непоносима! Отвърнаха монасите, но не да утешават, а с дар на ясновидци, каквото притежават:

- С изгнанието свое ти вече стана свята и своя мъж наскоро ще найдеш за отплата. Цар Нал ще зацарува и няма да е беден, и пак ще е на правдата и на закона предан. Богатствата си стари ще върне, ще срази съперниците хитри и злите си врази. И всички ще треперят пред неговата сила. Такъв ще видиш своя съпруг, царице мила. След тия думи сякаш монашеската свята обител и монасите потънаха в земята. Пред стореното чудо застина поразена прочутата по хубост снаха на Вирасена. Какво се случи тука? Насън или наяве? Къде е манастирът с монаси белоглави? Дърветата къде са? Сърните де ги? Де я реката бистросиня и птиците над нея? От чудото за дълго замаян бе умът ѝ, но после из гората отново се запъти ридаеща, унила, без цел и без посока. Насреща си съгледа едно дърво ашока. От цветове уханни покрито беше цяло и от неспирни песни на птици зазвъняло. Обърна се към него и тъй му се замоли: - Послушай ме, ашока, дърво, чиито стволци с цветя са увенчани, тъй както планината свещена. Утеши ме. Кажи на мен, горката царица Дамаянти, не е ли бил тядява цар Нал? Той управлява нишадската държава. Сега е беден. Скита самин в гората дива и с дреха разполовена снагата си покрива. Ашока носи радост. Тъй казват. Облекчи ме, та тъй да оправдаеш, ашока, своето име. Сновейки под дървото, отправяйки му тези молитви, Дамаянти в гората пак навлезе. Видя дървета, птици, животни и прегазии потоци многобройни с блъбукащи талази. По сипеи се свлича и качва по баири царица Дамаянти съпруга си да дири. След дълъг път, сред пустош и мъки извървян, нещастната се среща на един голям керван. Коня, каруци, слонове се бяха наредили да минат през реката, където крокодили и риби се таяха посред папури гъсти под писъка на чайки и крясъка на гъски. Принцеса Дамаянти, от всичките принцеси най-милата, в тълпата от пътници се смеси. С разполовена дреха, с коси сплъстени, прашни, четеше се безумие в зениците ѝ страшни. Едни се изпокриха, щом тя се появи, а други само тъжно поклащаха глави. Ечаха подигравки сред глъчка гласовита. А някой по-сърдечен започна да я пита: - Каква си ти, която кервана разтревожи? Дали от род човешки си ти или от божи? Не си ли ти богиня на четирте посоки, на бездните дълбоки, на нивите широки, на хребетите скални, на горските поляни? О, нека твоята святост по пътя да ни брани! Жена на бог, на демон - щом нам си се явила, каквато и да бъдеш, ний молим за закрила. Благослови - по пътя злини да не настанат, спокойно да достигне до своята цел керванът. Царица Дамаянти - печална, преживяла най-злата женска мъка - съпругеска раздяла, обърна се и рече тъй на керванводача: - От род човешки аз съм и по човешки плача, изгубила мъжа си, нишадския владетел. Сияйният му образ от слънце по е светъл. Цар Нал - по смелост първи между царете смели. Пътували сте много, не сте ли го видели? Керванводачът, който наричаше се Шучи, отвърна ѝ: "Прекрасна, до днес не ми се случи да срещна из гората човек на име Нал, а дълъг път с кервана дотук съм извървял. И тигър ме причаква, и лъв от сън ме буди, животни разни срещнах, но само не и люде. Едничка само тебе видях, лотосоока. Да пази Манибхадра и нас, и нашта стока. Задавена отново от мъката лютивя, попита Дамаянти керванът где отива. - Пазар за нашта стока ще дирим в царство Чеди - отвърна ѝ водачът и хората поведе.

Превел в стихове
Марко ГАНЧЕВ

От стр. 1

Откъде е известно, питат те, че под името Атлантида Платон описва именно Америка? Та нали той направо казва, че през една бедствена нощ Атлантида се спуска на морското дъно, а Новият свят е цял-целеничък! Пък и няма никакви указания Атлантида да се смята за отвъдатлантически континент.

Осемнадесети век носи нови хипотези и нови варианти за местонамирането на легендарния континент. Абат Бали, приятел на философа Волтер, предполага, че Атлантида не се е намирала в Атлантика, а в Северния ледовит океан, приблизително в района на Шпицберген. В онези далечни времена, смята той, климатът бил много по-топъл, отколкото сега. По-късно, когато започва застудяването и ледниците започват да прогонват атлантите от тяхната родина, те били принудени да напуснат своя остров, тръгнали на изток и слезли при устието на Об. Оттук се насочили към Монголия, Китай, Индия, Персия, Египет и Палестина и навсякъде носели със себе си висока култура.

Знаменитият френски учен Бюфон пренася Платоновата Атлантида в Южното полукулово, като предполага, че малките островчета покрай Африка — Възнесение и Света Елена — са последни отломки от древната и славна страна, описана от Платон. Търсенето на Атлантида започва да придобива наистина световен размах — от Мексико до Шпицберген и остров Света Елена!

ЕГЕИДА?

Деветнадесети век също носи нови хипотези, наистина вече по-малко фантастични. Руският учен и пътешественик Аврам Сергеевич Норов стига до извода, че Атлантида е заемала цялото пространство на Средиземно море — от остров Кипър до Сицилия, което според него напълно отговаря на онова, което Платон определя като Атлантида: 3 000 стадия дължина и 2 000 — ширина.

Археологическите разкопки на земята на Егеида, започнати от Хайнрих Шлиман и продължени от английския археолог Артур Евънс, сякаш потвърждават хипотезата на Норов. На остров Крит откриват висока култура, доста превъзхождаща гръцката. Удивителни фрески и вази, глинени плочки, покрити с тайнствени писмена, огромни дворци и храмове, чиито корени се крият в дълбока древност, възникнали дълго време преди героичната епоха на „Илиада“ от Омир.

Културата на Крит не е ли културата на атлантите? Още през 1909 г. английският професор Фрост изказва това предположение. По-късно той и съмишлениците му смятат, че в диалозите на Платон е дадено точно описание на критските дворци и на пристанището, а забележителните рисунки върху съдове и фрески-

В ТЪРСЕНЕ НА АТЛАНТИДА

те на древните жители на Крит дори са нещо като илюстрации към диалозите.

Разкопките в Крит още продължават, още са непрочетени загадъчните писмена, когато от друга част на света, от Африка, се чува тържествен възглас: „Намерих Атлантида!“

АМАЗОНИЯ ИЛИ КАВКАЗ? ГВИНЕЙСКИЯТ ЗАЛИВ ИЛИ СЕВЕРНО МОРЕ?

В началото на нашия век немският учен Лео Фробениус прави изследвания в тропическа Африка. На територията на днешна Западна Нигерия, в страната на йоруба, той открива теракотови скулптури и бронзова глава на бога на морето Олокун, създадени с изумително майсторство. По-късно намират развалините на древния град Ифе, циклопска постройка от камък, чиито стени са покрити с кахлени плочки, украсени с метални пластинки.

Без съмнение богът на морето Олокун е Посейдон, решава Фробениус, а йоруба, които му се покланят — потомци на атлантите (като атлантите те носят сини дрехи). Чудесният плод, едновременно даващ храна, пиене и мазнина, е маслинената палма. Освен това тук се добива мед и живеят слонове, за които говори Платон. Религията, изкуството и занаятите на древните обитатели на Ифе и на потомците им — народа йоруба — според думите на немския изследовател „имат свои аналогии на север — в Средиземноморието“ и „представяват един културен комплекс, доказващ съществуването на обща култура — атлантската“.

Фробениус открива в Ифе първите паметници на великата цивилизация през 1910 г. След три години в Париж про-

фесорът по геология Пьер Термие, член на Френската академия на науките, изнася в Океанографския институт доклад, от който следва, че Атлантида се намира на дъното на Атлантическия океан. „Въпреки че бреговете на Атлантическия океан днес изглеждат съвсем устойчиви и хиляди пъти спокойни от бреговете на Тихия океан — се казва в доклада на Термие, — вероятно дъното на Атлантическия океан се е образувало неотдавна; преди хлътваването на областта на Азорските острови е имало и други хлътвания, чиято обширност смайва и най-разпаленото въображение.“

Термие привежда данни от геологията, според които в Атлантика е съществувал голям остров или дори континент, изчезнал поради катастрофа, геологически „преврат“ и поставя факта за този преврат извън всякакво съмнение. Съществува ли са по това време хора, свидетели на преврата, които биха могли да предадат спомените си за него? Според Термие въпросът е само в това. А засега, твърди френският геолог, любителите на прекрасни легенди имат всички основания да вярват на Платоновата версия за Атлантида.

Ако в Атлантика е съществувал континент, негови останки трябва да бъдат Азорските острови, Канарските и Мадейра. И ако действително е имало държава на атлантите, то на тези острови можем да намерим останки от велика

култура. Никой от атлантолозите не се съмнява, че тази култура е била велика. Та нали, докато цялото останало човечество още живеело в мрака

на каменния век, атлантите — ако се вярва на сведенията на Платон — вече били високо цивилизован народ. Според мнозина атлантолози именно атлантите колонизирали Америка и донесли висока цивилизация в стария свят — в Египет, Двуречието, Индия и Китай. Те донесли не само културата си, но и своите богове: божествата на финикийците, индийците, скандинавците, индианците мая, древните гърци, по същество са богове на атлантите. Но само боговете ли! Най-големите изобретения на човечеството са направени от атлантите — металургията, писмеността и много други.

Не пазят ли островите в Атлантика останки от великата култура? На остров Мадейра и на Азорските острови мореплавателите от XIV в. не открили нищо освен ястреби и пльохове. Затова пък на Канарските острови се сблъскват с гуанчите, „удивителен народ“, както пишат атлантолозите.

Последните обявяват гуанчите за преки потомци на атлантите, тъй като „имат писменост, астрономически знаци, почитат мъртвите, балсамират телата, имат обществени съоръжения, обичат пеенето, музиката и атлетическите упражнения, които тържествено се изпълняват по време на народните празненства“.

Не е много просто да се проверят тези твърдения, защото испанските колонизатори избреват гуанчите преди много години.

Но през същата 1925 г. известният изследовател на Южна Америка Фосет тръгва да търси градовете на Атлантида в непознатите джунгли на платото МатуТро-су — сърцето на тропическите гори на Амазония. Нали легендите на индианците упорито разказват, че там, в дълбините на непроходимите дебри, се крият тайнствени бели хора, които живеят в древен град. Фосет е твърдо убеден, че тези легендарни хора са потомци на атлантите, а градът е последното им селище на нашата планета.

„Жестоката загадка, мрачната тайна на Атлантида буквално започна да терзае човечеството“ — пишат журналистите. Наистина потокът от хипотези, статии и книги, посветени на търсенето на потънал континент, расте с всяка година.

Мнозина изследователи сериозно се занимават с реконструкция на атлантската култура, като съпоставят културите на народите, които са „запазили черти на атлантската култура“ — древните египтяни, майте, етруските, баските, гуанчите, инките, йоруба и много други.

Според мнението на атлантолозите такива черти са култът към Слънцето, мумифицирането на труповете, йероглифската (и дори азбучната) писменост, поклонението на бога на морето, строителството на пирамиди, календарът, който разделя годината на 12 месеца, принасянето в жертва на девойки-жрици, обработването на метали, циклопските постройки...

Анализът на текста на „Тимей“ и „Критий“, неведнъж и два пъти направен от атлантолозите, кара повечето от тях да стигнат до извода, че „Херкулесовите стълбове“ — несъмнено това е Гибралтарският проток, а самата Атлантида се намира там, където днес се е прострял Атлантическият океан. За последни останки от

потъналата земя трябва да се смятат Азорските и Канарските острови и остров Мадейра.

Доколко е вярно това предположение? На въпроса трябва да отговорят геолозите и океанолозите, представителите на науките за земята. Мнозинството от тях се съгласяват с извода, че действително под вълните на Атлантика е скрита потънала някога суша.

Шведска океанографска експедиция с кораба „Албатрос“ прави сондажи на дъното на Атлантика и открива там необикновено големи напласствания от планктон. Планктонът е сладководен! Значи, че на дъното на днешния солена океан някога е имало сладководно езеро.

От устието на реките в Африка и Америка, които се вливат в Атлантика, далече в океана се простират подводни каньони. Значи някога тези реки са били много по-дълги и са текли по суша, която днес е на дъното на океана.

Огромното количество данни на най-различни науки говорят, че на дъното на Атлантическия океан се намира потънала някога суша. Но има ли тя някакво отношение към Платоновата Атлантида?

Някои геолози и археолози приемат за истина легендата за Платоновата Атлантида само въз основа на данните, отнасящи се за Средния Атлантически хребет. Но хребетът е създаден толкова отдавна, че няма приемливи доказателства, че се е намирал над водата в продължение на предшествашите ни милиони години, смята американският геолог Ф. Шепърд. Според друг виден американски учен, океанолога М. Ъънг, огромният подводен масив, който днес се намира под водите на Атлантика, едва ли е свързан в някакво отношение с легендарната изчезнала Атлантида, описана от Платон.

Загадката чака своето решение...

Вестник „Родово име“ се издава с любезното съдействие на Сдружение „ЖИВ ДОМ“

Форум
www.viavita.net/jivdom

Главен редактор
Атанас Панчев
Зам.-главни редактори
Мария Стаева
Кръстанка Панчева

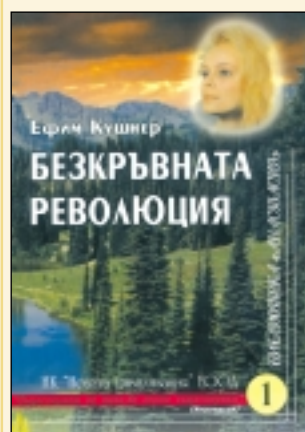
Редакционен колектив:
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Пламен Петев
Красимир Нотев
Стефан Йорданов
Рени Радева

Адрес на редакцията:
1172 - София
кв. „Дианабад“
ул. „Никола Габровски“ №1
Хотел „Диана 1“
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail: rodovonimie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

Издава
Издателска къща
„Новата Цивилизация“
ЕООД - София
НВБ банка
„Биохим“ - АД,
централно управление -
София
С/ка 1031647309
Код 66096608

Отдел разпространение:
0888/693359

ISSN-1312-7063

Вече излезе на пазара
„Безкръвната
революция“ от
големия приятел на
Владимир Мегре -
писателя Ефил
Кушнер.
Може да поръчате
първата книга от
порецата
„Анастасия“ на
тел. 02/962-16-86
и GSM 0888 69 33 59

гр. София, бул. „Драган Цанков“ 1
тел.: +359 2 865 71 56
мобилен тел.: + 359 89 868 8310
www.egida-sofia.bg

Конната база на общинска охранителна фирма „ЕГИДА-СОФИЯ“ ЕАД се намира в Борисовата градина в столицата и заема площ от 7 000 кв. м. Тя е модерно спортно съоръжение, което разполага с всички условия и удобства, свързани с обучението по конен спорт. Сред услугите са езда на корда за начинаещи, свободна езда за напреднали, езда на пони, с включена специална програма за обучение, в която са заложени непрекъснато наблюдение и помощ от страна на инструктор.